

Š Š O L S K 3

Č A S O P I S

OSNOVNE ŠOLE

BOŽIDARJA JAKCA

Šolsko leto 2007/08

*Juhu, počitnice so pred nami!!!
Čas si bomo lahko krajšali z novo
številko šolskega časopisa.*

*Čedalje več je prispevkov in to me veseli. Upam, da bomo
tako nadaljevali tudi naslednje šolsko leto.*

*Še posebno vabim tudi vas, dragi starši,
da se priključite s svojimi prispevki.*

Uvodnik

OSNOVNI PODATKI ŠOLE

USTANOVITELJ ŠOLE

Mesto Ljubljana

SEDEŽ ŠOLE

Nusdorferjeva 10, 1000 Ljubljana

RAVNATELJICA Staša Rejc, prof.

Urednica

Nina Bernard

Člani časopisnega krožka

Katarina Beton, Neža Bricelj,

Luka Hodak Weber, Klara Novak,

Klara Simetinger, Tinkara Smrekar

Lektoriranje

Romana Šarec Rojc

Priprava za tisk

Beton & Vrbinc Co.

Tisk

Birografika Bori

URADNE URE

tajništvo: vsak delovnik

9.30–11.30 in 13.00–14.00

računovodstvo: vsak delovnik

9.30–11.30 in 13.30–14.30

TELEFONSKE ŠTEVILKE

IN NASLOVI ELEKTRONSKE POŠTE

tajništvo

01 520 66 50

fax 01 520 66 60

tajnistvo@os-bozidarjajakca.si

ravnateljica

01 520 66 51

ravnatelj@os-bozidarjajakca.si

pomočnica ravnateljice

01 520 66 58

pomocnik@os-bozidarjajakca.si

zbornica

01 520 66 52

svetovalna služba

01 520 66 53

svetovalne@os-bozidarjajakca.si

športni kabinet

01 520 66 55

sport@os-bozidarjajakca.si

knjižnica

01 520 66 56

knjiznica@os-bozidarjajakca.si

računovodstvo

01 520 66 57

racunovodstvo@os-bozidarjajakca.si

zobna ambulanta

01 548 20 04

PŠ Hrušica

01 544 36 45

hrusica@os-bozidarjajakca.si

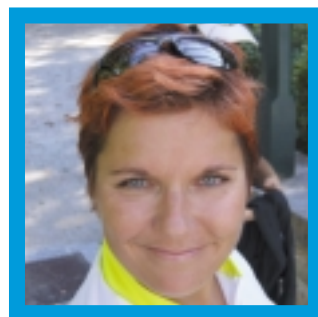
fax PŠ Hrušica

01 544 36 46

SPLETNE STRANI

www.os-bozidarjajakca.si

UVODNIK

Tokrat smo zbrali prispevke iz šol v naravi, tekmovanj, različnih šolskih dogodkov in natečajev. Učenci so pletli besede in nastajali so neverjetni spisi in pesmi. Pripravili so vam več ocen knjig kot ponavadi, ker so tu počitnice in seveda boste poleg šolskega časopisa vzeli s seboj tudi dobre knjige.

Nekaj malega smo posvetili tudi motnjam hranjenja in če imate kakšno idejo, o čem bi lahko še pisali, nam pišite na: nina.stiskovsky@guest.arnes.si

Ker se šolsko leto bliža koncu, bi se rada zahvalila mojim pridnim urednikom, ki tipkajo, rišejo, pišejo ter se trudijo, da vam pripravijo čim bolj zabaven časopis. Brez njih ga ne bi bilo. Hvala Katarini, Klari N., Klari S., Luki, Neži in Tinkari, ki ustvarjajo z menoj in se včasih le smeji in zabavajo.

Še enkrat hvala M. B. za oblikovno obdelavo in vse pametne nasvete ter ideje za nove in nove teme. Vsekakor pa gre zahvala tudi gospodu Slana, ki nam finančno pomaga, da časopis sploh dobi krila.

Hvala tudi ravnateljici Staši Rejc, ker nas podpira in vsem učiteljem, ki znate iz svojih učencev izvabiti najboljše.

Želim vam lepe počitnice in upam, da se spočiti lotite novih zgodb in pesmi, ki nam bodo krajšale čas v začetku novega šolskega leta. Uživajte!

Nina Bernard

PRISPEVKE POŠILJAJTE TUDI MED POČITNICAMI

nina.stiskovsky@guest.arnes.si

Aleksander Potočnik

To številko šolskega časopisa posvečamo prijatelju, sodelavcu, učitelju, mentorju, ki nas je na žalost zapustil mnogo prerano.

- Vseskozi je aktivno sodeloval pri pripravi in izvedbi šolskih in področnih tekmovanj v znanju iz matematike in fizike,
- sodeloval je pri pripravi nalog za državno tekmovanje v znanju iz matematike (več kot 20 let),
- bil je dolgoletni tajnik DMFA (društva za matematiko, fiziko in astronomijo),
- dolga leta je bil organizator državnih tekmovanj v znanju iz matematike,
- organiziral je matematične tabore za nadarjene učence, ki so na državnem tekmovanju osvojili zlata priznanja,
- napisal je več knjig (zbirka nalog iz matematičnih tekmovanj, naloge za pripravo na eksterno preverjanje znanja),
- sestavil in izdal je didaktična gradiva za pouk fizike,
- vzpostavil in urejal je šolsko spletno stran,
- več kot 20 let je poučeval matematiko in fiziko,
- kot učitelj-vzgojitelj je več let sodeloval v številnih kolonijah, tako letnih kot zimskih (Zambratija, Kranjska Gora) in
- organiziral je številne naravoslovne tabore, kjer so sodelovali tudi učenci naše šole (Kočevski rog, Janče, Kranjska Gora ...).

LETA IN LETA SKUPNIH DELOVNIH IZZIVOV IN REALIZIRANIH NAČRTOV NA OŠ KARLA DESTOVNIKA KAJUHA IN OŠ BOŽIDARJA JAKCA.

UČITELJ MATEMATIKE IN FIZIKE, POŽRTOVALEN RAZREDNIK. ŠTEVILNIM RODOVOM UČENCEV JE ŽELEL DATI ČIM VEČ ZNANJA. BIL JE DOSLEDEN, ZAHTEVEN, MORDA ZA KOGA PREZAHTEVEN, VENDAR DOBER UČITELJ. TO PA JE ZA UČITELJA NAJLEPŠA OCENA.

NA STROKOVNEM PODROČJU JE BIL CENJEN IN SPOŠTOVAN TUDI V DRUŠTVU MATEMATIKOV IN FIZIKOV SLOVENIJE IN V ZVEZI PRIJATELJEV MLADINE LJUBLJANA MOSTE POLJE, KJER JE VRSTO LET AKTIVNO DELOVAL.

IN POTEM TO – KAR JE MOČNEJŠE OD ČLOVEKA.

NEMI, V MISLIH NANJ, V OBUJANJU SKUPNIH SPOMINOV IN V STRAŠNI NEMOČI.

SANDI, POGREŠALI TE BOMO, TAKO TVOJI SODELAVCI, GENERACIJE UČENCEV, ŠTEVILNI PRIJATELJI, ZNANCI ... OSTAL NAM BOŠ V TRAJNEM SPOMINU. HVALA TI ZA VSE LEPE TRENUTKE, KI SMO JIH PREŽIVELI S TABO.

POČIVAJ V MIRU.

TVOJI SODELAVCI IN SODELAVKE TER UČENCI OŠ BOŽIDARJA JAKCA

ŠOLSKA TEKMOVANJA

TEKMOVANJE IZ ZNANJA PRVE POMOČI

V ponedeljek, 7. aprila, na DAN ZDRAVJA, smo se z ekipo Prve pomoči udeležili LOKALNEGA TEKMOVANJA USPOSOBLJENOSTI EKIP PRVE POMOČI LJUBLJANSKIH OSNOVNIH ŠOL.

Tekmovale so ekipe iz osnovnih šol: Mirana Jarca, Vič, Šmartno pod Šmarno goro, Oskarja Kovačiča, Prule, Spodnja Šiška, Brezovica in Božidarja Jakca,

Našo šolsko ekipo je sestavljalo 8 učencev: Mark Vidrih (8. c), Matej Peranec (8. c), Nevena Pejanović (8. c), Ana Babnik (8. c), Kaja Korošec (8. c), Mojca Vrhovec (8. c), Boštjan Vnučec (8. b) in Marina Pejanović (7. a).

Vodila nas je mentorica Elvira Sušec.

Na dan tekmovanja smo se z avtobusom odpravili proti Viču. Ko smo prispeli, smo tam dobili bele majice ter svojega vodiča, ki nas je vodil preko celega tekmovanja. Prvi preizkusi so bili 35-minutni testi iz znanja prve pomoči, CPP-ja in Rdečega križa. Drugi preizkus pa je bil praktično delo.

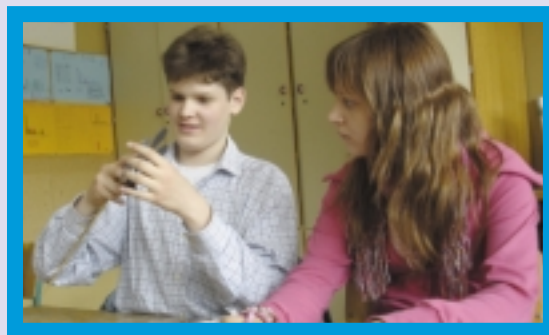
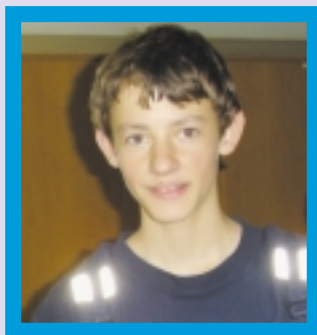
Na tem tekmovanju smo zasedli zelo dobro četrto mesto. Izid je bil na koncu zelo tesen, saj je tretje uvrščena ekipa imela samo dve, drugo uvrščena pa samo tri točke več kot naša ekipa od možnih 400-tih točk. Ob razglasitvi rezultatov smo prejeli še kresničke za varnost v prometu, obeske za ključe ter piščalke. Na tem tekmovanju smo spoznali, da veliko vemo o prvi pomoči.

Marina Pejanović, 7. a

31. TEKMOVANJE MLADIH TEHNIKOV V LJUBLJANI

Tekmovali so Maja, Urban, Boštjan in Matej. Najbolje sta se odrezala Boštjan in Urban, ki sta dosegla 2. mesto v Izdelavi izdelka iz umetne snovi. Za razstavo smo prejeli priznanje.

Prispevek pripravila **Albina Milek**

21. SREČANJE MLADIH RAZISKOVALCEV IN NJIHOVIH MENTORJEV

»ZAUPAJMO V LASTNO USTVARJALNOST 2008«

V petek, 18. aprila 2008, je bilo 21. srečanje mladih raziskovalcev in njihovih mentorjev na OŠ Riharda Jakopiča v Ljubljani. Našo šolo je zastopalo devet mladih raziskovalcev: Tomaž Žigon 5. a, Matej Koleša, Ožbej Ferkov, Anja Hren 5. b, Anja Zrimšek 5. a, Katja Lenarčič 5. a, Naja Ferkov 5. a, Anja Anžič 7. b in Lea Erzar 7. b. Naši mladi raziskovalci so odlično predstavili štiri raziskovalne naloge pred tričlansko komisijo, mentoricami, somentoricami, go. ravnateljico, starši ter drugimi raziskovalci.

Rezultati zagovorov raziskovalnih nalog so bili objavljeni 29. maja 2008 ob zaključnem srečanju mladih raziskovalcev in njihovih mentorjev ter uradni podelitvi priznanj in nagrad za najboljše plakate in raziskovalne naloge.

Na državno tekmovanje se lahko uvrstijo le najboljše naloge učencev zadnjih treh razredov devetletke (7., 8., in 9. razred). Našo šolo sta na državnem srečanju, v Murski Soboti 30. maja 2008, zastopali Anja Anžič in Lea Erzar z raziskovalno nalo-

go *Rega kvak. Kdo sem jaz?*

Vsem tekmovalcem iskreno čestitamo za odlične raziskovalne naloge in njihove zagovore. Zahvaljujemo se somentoricama Iris Petrovič in Maji Sopotnik za njuno strokovno pomoč pri raziskovalnem delu ter staršem, ki so na različne načine pomagali, da so učenci lahko opravili raziskovalno delo.

Mentorice:

Marjanca Agrež,

Marjanca Klemenčič in

Elvira Sušec

LUSKARJI SLOVENIJE

Raziskovalci:

Tomaž Žigon, 5. /8;

Matej Koleša, 5. /8;

Ožbej Ferkov, 5. /8.

OŠ Božidarja Jakca, Ljubljana

Mentorica: Marjanca Agrež

Somentorica: Iris Petrovič

Ključne besede:

luskarji, kače, strah, primerjanje

POVZETEK NALOGE:

Že dolgo nas zanima življenje kač. Odločili smo se, da o njih zberemo čim več podatkov. Ob izvajanju dejavnosti za našo raziskovalno nalogo smo se res dobro seznanili z vrstami in z življenjskimi navadami luskarjev, ki živijo v Sloveniji. Čeprav so nam bile do sedaj vseč predvsem kače, smo ugotovili, da so kuščarice prav tako zanimive.

Dobro smo spoznali metodo za popisovanje luskar-

jev, jo uporabili na terenu ter z njo ugotovili številčnost teh živali na področju Bukovniškega jezera. Tam naj bi jih bilo namreč veliko.

Opazovali smo vedenje kač v ujetništvu, to je v vivariju živalskega vrta. Prepričali smo se, da njihovo življenje ne poteka na enak način kot v naravi.

Ker pa imajo ljudje o kačah tako negativno mnenje, smo z anketnim vprašalnikom poizvedeli, kaj o njih in drugih luskarjih vedo učenci naše šole.

ŠOLSKA TEKMOVANJA

Ob analizi odgovorov na anketna vprašanja smo ugotovili, da precej učencev naše šole pozna kače in luskarje nasploh. Poznajo njihove značilnosti in kaj jih ogroža.

Še vse preveč pa je tistih, ki uvrščajo med kače tudi

slepca. Zato se ga bojijo, namesto da bi ga bili veseli na svojem vrtu, oz. v bližini hiš. Razveseljivo pa je, da se čedalje manj otrok boji kač. Tako bodo ob morebitnih srečanjih z njimi bolj preudarno ravnali in jih zaradi strahu ne bodo pobijali.

KALLE IN JIP – JUNAKA ŽIVALSKEGA VRTA

Raziskovalki:

Anja Hren, 5. /8; Anja Zrimšek, 5. /8.

OŠ Božidarja Jakca

Mentorica: Marjanca Klemenčič

Ključne besede:

morski lev, dresura, Kalle, Jip, živalski vrt

POVZETEK:

Morski lev naju je pritegnil s svojimi vragolijami in zanimivostmi. V živalskem vrtu ga lahko vidimo v vseh letnih časih, saj mu bivališča ne spreminjajo.

Kalle zna zelo veliko vragolij, kot so: nošenje žoge, skoki iz vode v daljino, stoja, skakanje skozi obroč, manjanje s plavutjo, glisiranje, skoki v višino ...

V živalskem vrtu hranijo Kalleja in Jipa s skušami in slaniki, Kalle pa dobi tudi sipe.

Sklenili sva poiskati stike z dreserko morskih levov in jo prositi za pomoč pri najinem raziskovanju.

V Živalskem vrtu Ljubljana so nas prijazno sprejeli in naše delo se je začelo.

Spoznali sva, da so morski Levi zelo zanimive živali, hkrati pa imajo tudi veliko izjemnih sposobnosti.

Živali so lahko dresirane v slogu marincev, katerih primarna naloga je varovanje ladjevja in pomolov pred podvodnimi napadi.

JUNIOR HANDLING – OTROK IN PES

Raziskovalki:

Katja Lenarčič, 5. /8; Naja Ferkov, 5. /8.

OŠ Božidarja Jakca

Mentorica: Elvira Sušec

Ključne besede:

junior handling, tekmovanje, razstavljanje psa.

POVZETEK

Za raziskovalno nalogo o junior handlingu sva se odločili, ker imava obe zelo radi pse. Ker sva še premleli za udeležbo na pravih pasjih razstavah sva preko interneta izvedeli, da lahko v junior handlingu tekmujejo otroci v veščinah vodenja in razstavljanja psov.

Ker najprej nisva vedeli, kaj junior handling je, sva začeli raziskovati. Zanimalo naju je tudi, ali lahko v junior handlingu tekmujejo psi mešanci, saj je to vrsta

razstavljanja, zato sva predvidevali, da mešanci niso dovoljeni.

Ugotovili sva, da so mešanci načeloma dovoljeni, ker pa se tekmovanja v junior handlingu odvijajo v okviru pasje razstave, se ga ne smejo udeležiti. Pasjih razstav se lahko udeležijo le psi z rodovnikom.

ŠOLSKA TEKMovanja

Ugotovili sva tudi, da junior handling še ni dovolj razširjen, da bi potekal izven predpisanih pasjih razstav, ko pa bo, se ga bomo lahko udeležili tudi tisti, ki imamo pse mešance. Če bi želeli tekmovati, bi si morali izposoditi psa z rodovnikom. Ugotovili sva, da je izposojenega psa potrebno dobro poznati in se z njim na

tekmovanje pripravljati, saj se drugače lahko zgodi, da pes ne pozna otroka in ga na samem tekmovanju ne uboga.

Junior handling je dobra priprava za pravo razstavljanje psa. Pomembno je, da otrok v tem uživa, se zabava in hkrati druži s svojim psom.

REGA KVAK. KDO SEM JAZ?

Raziskovalki:

Anja Anžič, 7. razred; Lea Erzar, 7. razred.

OŠ Božidarja Jakca

Mentorica: Elvira Sušec

Somentorica: Maja Sopotnik

Ključne besede:

dvoživke, mlaka, žabe, pupki.

POVZETEK

Za raziskovalno nalogo o dvoživkah sva se odločili zato, ker se nama zdijo zanimive in redke živali, pa še ljudje imamo o njih napačne predstave. Spomnili sva se, da je v neposredni bližini Betonarne na Litijski cesti v Ljubljani nekaj mlak, kjer sva opazovali, popisovali, fotografirali in spoznavali dvoživke.

Ugotovili sva, da v teh mlakah še živijo naslednje

dvoživke: hribski urh, debeloglavka, zelene žabe, kraštača, navadni pupek, veliki pupek ter zelena rega. Meritve, ki sva jih opravile so pokazale, da voda v mlakah ni onesnažena.

Z anketnim vprašalnikom, ki sva ga razdelili učencem sedmega in osmega razreda naše šole, sva skušali ugotoviti, kako dobro najini vrstniki poznajo dvoživke, njihovo življenje, ogroženost ter kakšen je njihov odnos do njih.

ZLATA BRALNA ZNAČKA

Letos je bralno značko v devetem razredu uspešno zaključilo kar 28 učencev. S tem so postali zlati bralni značkarji. Letos za zlate bralne značkarje po dolgem času zopet organiziramo nagradni izlet. Pridružili se nam bodo še učenci, ki so v letošnjem šolskem letu osvojili priznanja na različnih tekmovanjih (matematika, fizika, slovenščina, kemija, logika ...).

V ponedeljek, 9. 6. 2008, se bomo odpravili proti slovenski obali. V Portorožu nas bo čakala Solinarka in nas popeljala na panoramsko vožnjo ob slovenski obali. Kasneje si bomo v Luciji privoščili kosilo. Pot bomo nadaljevali proti Piranu (kratek sprehod) in Kopru (sladoled). Poročilo z izleta sledi v naslednji številki šolskega časopisa.

Seznam zlatih bralnih značkarjev: Katarina Borovina, Matevž Dimnik, Maša Eržen, Albin Hodžič, Gregor Kristan, Anja Kukovec Marinović, Rok Narobe, Ana Skubic, Petra Šenica, Jure Vidmar, Nina Vovk – vsi 9. a; Nika Ademović, Andraž Babnik, Miha Kerč, Kaja Koleša, Žan Pečar, Amra Sijarić, Lara Barbara Vihar – vsi 9. b; Klemen Breskvar, Bernardo Brizani, Matej Čerin, Ajna Huremović, Erika Jančar, Azra Kljajić, Manja Klobasa, Helena Rupar, Iza Škrjanec, Jan Škrjanec – vsi 9. c.

Vsem učencem iskrene čestitke.

Mentorica bralne značke **Romana Šarec Rojc**

ŠPORTNE NOVICE

Vsem učencem iskreno čestitamo!

ATLETIKA

V torek 27. maja 2008 ter v četrtek 29. maja 2008 smo le dočakali primeren dan za tekmovanje v atletiki. Zgodaj zjutraj so svoje tekmovalne v malem atletskega pokalu začeli naši učenci odlično, saj so v posamičnem tekmovalju osvojili veliko medalj in vrsto dobrih uvrstitev. Na najvišjo stopničke so stopili: Nastja Milošević v teku na 60 m, Eva Mustar v teku na 300 m, Tjaša Mehle v skoku v višino ter Benjamin Mesič v skoku v daljino. Drugo mesto so osvojili: Julija Prepeluh in Matevž Jerebic v skoku v višino, tretje pa Ema Barbič v skoku v daljino in Adnan Golubović v teku na 300 m. Zablesteli pa so naši mlajši učenci v ekipnem delu tekmovalja, saj so fantje dosegli 3. mesto med 46-timi šolami v Ljubljani. Naša mlajša dekleta so v seštevku jesenskega in spomladanskega dela zbrala najvišje število točk in osvojile 1. mesto v Ljubljani.

Tudi starejši učenci in učenke so uspešno zastopali šolo in čeprav med njimi ni bilo zmagovalca v posamezni disciplini, so si tokrat priborili vrsto drugih in tretjih mest. Drugo mesto so osvojili: Lara Vihar v teku na 60 m, Žan Rudolf v teku na 300 m, Gašper Žnidaršič v teku na 1000 m, Kristina Pogačar pri suvanju krogle, Taulant Sinani v skoku v višino. Bronasto odličje so si pritekla dekleta v štafeti 4 x 100 m (Ula Babnik, Ana Skubic, Urša Markelj in Lara Vihar) ter Jan Škrjanec v skoku v daljino.

Tako fantje kot dekleta so se v ekipnem delu uvrstila v finale ljubljanskega atletskega tekmovalja, kjer so dekleta na koncu osvojila 4. mesto, fantje pa so bili 6. Na tem tekmovalju je Žan Rudolf premagal vse nasprotnike v teku na 1000 m.

Bravo naši!

Prispevek pripravili učitelji športne vzgoje

ŠPORTNE NOVICE

ŠPORTNO PLEZANJE

V soboto, 12. aprila 2008, je v Kranju potekalo državno tekmovanje v športnem plezanju za osnovne šole. Med mlajšimi učenci brez licence sta tekmovala tudi naša učenca **Peter Kastelic** in **Tomaž Žigon**.

V konkurenci 71 učencev je Peter osvojil vrh plezalne stene v najkrajšem času in tako osvojil naslov državnega prvaka. Njegov uspeh je dopolnil leto mlajši Tomaž z doseženim 15. mestom.

Obema iskreno čestitamo!

Prispevek pripravili učitelji športne vzgoje

ODBOJKA IN ROKOMET

Pri odbojki našo šolo zastopamo naslednje učenke: Nastja Milošević, Tjaša Mehle, Tina Hlebš, Ana Čačič, Marina Pejanović, Hana Begić, Albina Tabaković in Julija Prepeluh. Na odbojškarskem igrišču smo preživljale napetost in veselje, včasih tudi razočaranje in tako nas je pot vodila v prvo ligo.

V prvi ligi je bilo kar nekaj porazov, a kljub temu smo ostale vesele, saj nas v prvo ligo vodi že rokometna pot. Uspešno se prebijamo skozi zmage.

Pomemben član naše ekipe je tudi Saida Čehić. Skupaj se borimo na rokometnem igrišču za čim boljše rezultate, zagotovljena pa nam je že bronasta medalja.

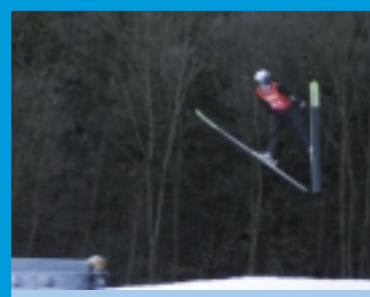
Nastja Milošević, 7. a

ŠPORTNE NOVICE

ŠPORTNE OSEBNOSTI

Enajstletnik **Ožbej Ferkov**, učenec 5. b razreda, je že pravi skakalec in zna, tako kot njegovi vrstniki, veliko več, kot bi si lahko mislili. Ožbejev najdaljši skok meri kar 96 m, to daljavo pa je dosegel na skakalnici v Beljaku v Avstriji. Za letošnjo sezono pravi, da je dobra, ker tekmujejo po regijah, vseeno pa meni, da bi bilo bolje, če bi bili vsi skupaj, saj bi bil občutek ob zmagi v kategoriji med dvanajstletniki boljši.

Prispevek pripravila **Darja Borovšek**

PLAVANJE

Na državno tekmovanje v plavanju so se uvrstili štirje naši učenci v posamični konkurenci ter štafeta 8 x 25 m. Med kategoriziranimi učenci je **Peter Bizjak** osvojil 10, **Matija Feist** pa 12. mesto v disciplini 100 mešano.

Na 50 m prosto je **Klemen Breskvar** osvojil 6. mesto v državi. Štafeta 8 x 25 m je na žalost naredila napako pri predaji, zato so ostali brez uvrstitve.

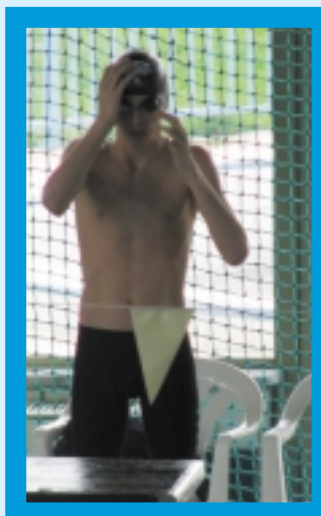
Prispevek pripravila **Darja Borovšek**

KLEMEN BRESKVAR

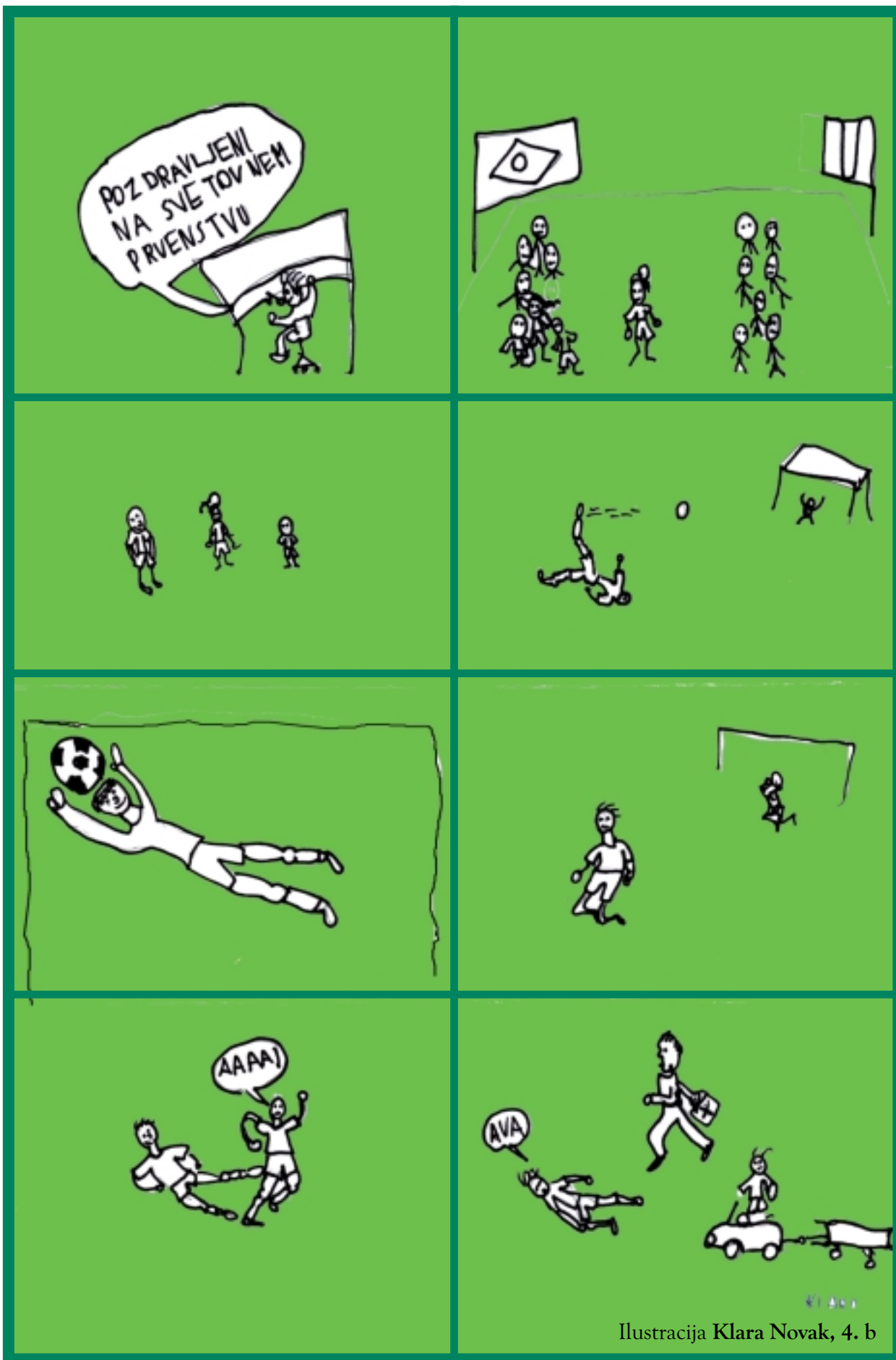

MATIJA FEIST

PETER BIZJAK

ŠPORTNE NOVICE

Ilustracija Klara Novak, 4. b

ŠOLSKI DOGODKI

PLAVALNI TEČAJ

Prvi dan plavalnega tečaja smo se razdelili v skupine. Bil sem v drugi skupini pri učiteljici Damjani. Vsak dan smo imeli poligon. Bilo je zelo zabavno. Zadnjih nekaj minut smo se igrali. Učili smo se plavati žabico. Vsak dan smo se učili žabico, ko pa smo se naučili, smo se učili prsno. Šlo mi je vedno bolje in bolje. Zadnji dan sem imel tremo. Na koncu pa mi je uspelo osvojiti bronastega delfina, najboljšo diplomo.

Luka Dedič, 3. a

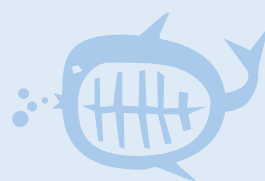

Prvi dan smo pokazali, kaj znamo. Ko smo pokazali, smo se razdelili v skupine. Nekaj jih je bilo v tretji skupini in v drugi, a jaz sem bila v najboljši. Na koncu tečaja smo se igrali. Proti koncu nam je učitelj Drago dovolil, da ga škropimo in se nanj obešamo. In tako je potekal čas do devetega dne. Deseti dan je bil preizkus znanja za diplome. Vesela sem bila, ker sem dobila diplomo. Skoraj cel razred je dobil bronastega delfina.

Anita Tara, 3. a

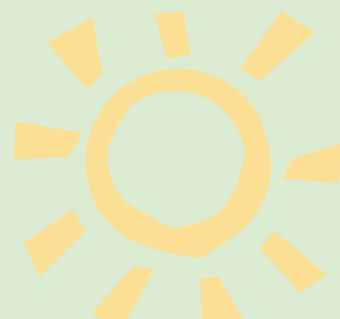
Prvi dan smo prišli na plavanje. Dogovorili smo se, da se bomo držali pravil in odšli v garderobe. Oblekli smo kopalke in odšli v bazen. Bila sem v tretji skupini. Usedli smo se na klopcu in počakali, da nas pokličejo. Ko si prišel na vrsto, si moral potopiti glavo in narediti čolnička. Naučila sem se plavati. Na koncu smo imeli poligon. Igrali smo se veliko iger. Naslednji dan smo imeli s seboj Kajčka. Šel je z nami na bazen. Zadnji dan smo pokazali, kaj znamo. Dobila sem bronasto diplomo. Zdaj bom vedno znala plavati.

Tinkara Vehovec, 3. a

ŠOLSKI DOGODKI

POHOD NA JANČE

V soboto, 10. maja 2008, smo se s planinskim krožkom odpravili na pohod na Janče.

Ob 10. uri smo se zbrali pred šolo in se z avtobusom številka 9 odpeljali na glavno avtobusno postajo. Na železniški postaji smo kupili povratne vozovnice do Jevnice. Na postaji Jevnica smo izstopili z vlaka in se napotili proti Jančam.

Na poti nas je spremljalo lepo majsko vreme in po približno pol ure hoje smo se ustavili na jasi nad Jevnico, s katere je čudovit razgled na okoliške hribe in vasi. Seveda nismo pozabili na malico iz nahrbtnika.

Pot smo nadaljevali po stezi čez gozdove in cvetoče travnike, spremljalo pa nas je tudi žvrgolenje gozdnih ptic.

Po uri in pol hoje smo prispeli na cilj in si najprej ogledali cerkev, ki je posvečena Svetemu Nikolaju.

Pri domu na Jančah smo se ponovno okrepčali, odrasli so poklepetali, otroci pa smo uživali ob igralih in igrah, ki so se nam porodile v glavah. Sproščnemu vzdušju je pripomoglo kar toplo vreme in lep razgled.

Med povratkom v dolino smo se otroci skrivali staršem in učiteljici Janji Veldin in bilo je prav lepo.

V Ljubljano smo se utrujeni vrnili z vlakom in nato z mestnim avtobusom.

Izlet nam je bil zelo všeč in nam bo ostal v lepem spominu, vendar si želimo, da nas bi bilo na naslednjem pohodu še več. Korajža velja!

**Maja Svetek in
Maja Hočevar, 5. b**

KAJA ŠOŠTARIČ – VIOLINISTKA

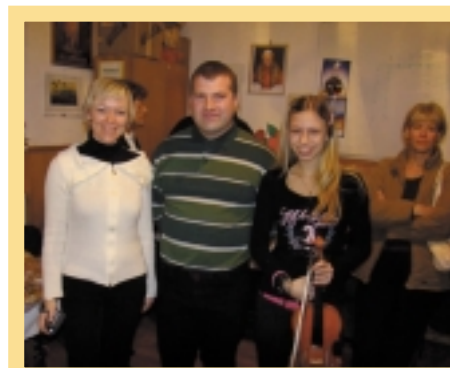
Kaja Šoštarič

Kaja Šoštarič je 14. marca 2008 nastopila kot posebna glasbena gostja na klekljarski razstavi Klekljarskega društva Čebelice v Nevljah pri Kamniku.

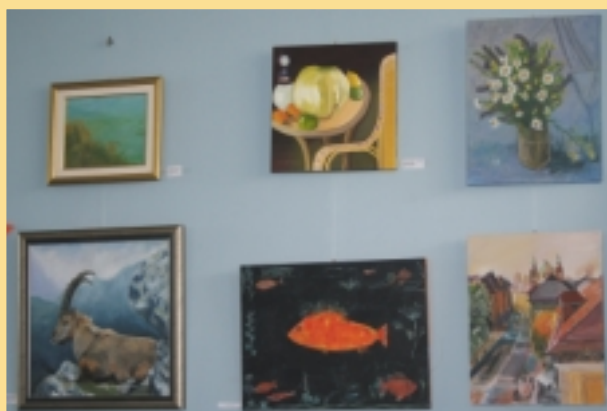
Z veseljem se je odzvala povabilu svoje učiteljice Romane Šarec Rojc, ki je članica omenjenega klekljarskega društva.

Na odprtju razstave je s svojim izjemnim občutkom za igranje in s svojo profesionalnostjo navdušila vse povabljenе goste, ki so jo nagradili z izjemnim aplavzom. Zaigrala je skladbo Gor čez izaro.

Romana Šarec Rojc

Z desne: Kaja Šoštarič, Primož Kepic (učitelj klekljanja), Romana Šarec Rojc

RAZSTAVA UČITELJEV OŠ BOŽIDARJA JAKCA

Imeli smo tudi otvoritev razstave delavcev šole. Lahko smo si ogledali čudovite čipke, slike, kipe, keramične izdelke, nakit ...

DAN ŠOLE EKOLOGIJA

29. MARCA 2008 SMO IMELI DAN ŠOLE.
KER SMO SE V LETOŠNJEM ŠOLSLEM LETU VKLJUČILI
V PROJEKT **EKOŠOLE**, JE BILA TEMA **EKOLOGIJA**.

V vseh učilnicah na razredni stopnji je potekalo zabavno delovno druženje s starši in učenci, ki so izdelovali različne stvari iz odpadnega materiala.

Delo na predmetni stopnji je potekalo v obliki različnih delavnic:

- ➔ Ločeno zbiranje in sortiranje odpadkov pri malici,
- ➔ čistilna akcija okolice šole (starši in učenci),
- ➔ popis ekoloških otokov v šolski okolici,
- ➔ izdelava izdelkov iz odpadnega materiala,
- ➔ poslikava zunanjih sten telovadnice,
- ➔ presajanje rož,
- ➔ obeležitev svetovnega dneva vode (22. 3. 2008)
- ➔ in svetovnega dneva Zemlje (22. 4. 2008).

V sklopu dneva je potekala tudi akcija zbiranja starega papirja, kartuš in tonerjev.

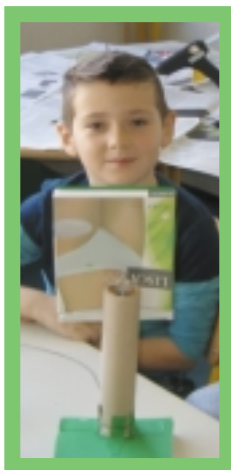
Dan smo zaključili z mislijo, da je skrb za čisto okolje ena od pomembnih nalog vsakega posameznika.

Erika Kogovšek

DAN ŠOLE EKOLOGIJA

TUDI UČENCI PRVEGA RAZREDA SO
S SVOJIMI STARŠI USTVARJALI IZDELKE
IZ ODPADNEGA MATERIALA.

DELAVNICE

En lep pozdrav! Povedala vam bom, kako smo se imeli na delavnicah. Najprej smo se zbirali starši in otroci. Posedli smo se za mize in vsak je imel svojo domišljijo. Največ so je imeli seveda starši. Prišli so očki, mamiče, bratci, sestrice in seveda mi četrtošolci, saj to je jasno. Aja, zanima vas, kaj smo izdelovali, če so to delavnice? Saj to bi pa

skoraj pozabila povedati, izdelovali smo ČESTITKE iz časopisnega papirja, uporabljenih vžigalic, iz različnih barvnih papirjev, z luknjačem, s štipiljkami, ki smo jih pri naravoslovju in tehniki naredili sami. Starši so se pogovarjali, tako kot mi. Naša razredničarka nas je med tem slikala, kako izdelujemo čestitke. Nekatere so nastale zelo lepe.

Ajda Hlebš, 4. H

DAN ŠOLE POLICIJA.

Vse skupaj so obiskali gasilci in policaji ter nam pokazali nekaj praktičnih napotkov za gašenje, policaji so otrokom razkazali službeni kombi in bili pripravljene odgovoriti na kakršnokoli vprašanje. To so s pridom izkoristili tudi novinarji šolskega časopisa in hitro naredili intervju. Intervjuje so opravili: Klara Novak, Klara Simetinger, Neža Bricelj in Tinkara Smrekar.

POLICISTI

V kakšnih primerih največkrat posredujete?

Posredujemo v različnih primerih. Lahko gre za vlome, kršitve javnega reda in miru ter na cestah, ko pride do prometne nesreče. Poleg tega pomagamo tudi pri naravnih nesrečah.

Ste že morali koga razorožiti?

Tudi to je bilo že potrebno, ker so imeli neupravičeno ali nedovoljeno orožje. V takem primeru razorožimo, vklenemo in odpeljemo na postajo.

Ali velikokrat uporabite orožje?

Ne, ne uporabljamo ga velikokrat. Največkrat na strelišču, zgodi pa se tudi, da ga je potrebno uporabiti.

Se otroci v Štepanjskem naselju lepo vedejo do policistov?

Odvisno. Velikokrat lepo.

Koliko policistov je na vaši postaji?
Na naši policijski postaji je okoli sto policistov.

Mislite, da jih je dovolj?
Ne, premalo jih je, ker jih manjka okoli trideset.

DAN ŠOLE GASILCI.

GASILCI

Kakšno šolo moramo narediti, da bi postali gasilci?

Vsekakor moramo imeti končano osnovno šolo, nato še poklicno šolo. Sledi izobraževanje na Igu. Nato postanete poklicni gasilec. V našem društvu imamo srečo, da se nam izobražuje en mladi fant, ki bo postal poklicni gasilec.

Žagarjev graben, to je zadaj za nami. Požar so gasile vse enote iz ljubljanske okolice, in sicer tri dni. Bilo je veliko listja, trave, drevja. To je bil res požar, ki ga ni bilo lahko krotiti.

Ali je v Ljubljani veliko požarov?

Ljubljanska brigada ima kar dostikrat delo z manjšimi in

Kaj delajo gasilci ponoči?

Gasilci ponoči ponavadi spijo in so v pripravljenosti, če dobijo alarm.

Ali se je že kdaj zgodilo, da ste morali reševati otroke iz goreče stavbe?
Na srečo se nam to ni zgodilo. Imeli pa smo druge velike požare, ko nam je gorel Golovec. Tam je bilo zelo zapleteno.

Kateri požar je bilo najtežje pogasiti?
Najtežje je bilo pogasiti požar –

večjimi požari, pri gašenju katerih se priključimo še prostovoljna društva iz celotne Ljubljane.

REŠEVALCE

**Policisti in gasilci niso bili edini, ki so jih otroci spoznali.
Bili so namreč tudi na reševalni postaji v Ljubljani.**

OBISK REŠEVALNE POSTAJE

V torek, 1. 4. 2008, smo šli na reševalno postajo. Na začetku smo si ogledali sobo, kjer sprejemajo klice. V njej imajo dva telefona, dve televiziji, dva računalnika in zemljevide Ljubljane, ki jih uporabljajo takrat, ko računalniki ne delujejo. Potem nas je čakal voznik reševalnega avtomobila. Vsem nam je izmeril srčni utrip. Potem so na mojem sošolcu pokazali, kako pomagajo ranjencem in poškodovanim ljudem. Ogledali smo si še en reševalni avto in dva motorja. Ko smo se pogovarjali, sta nas zmotila dva reševalna avtomobila, ki sta pripeljala v garažo. Na koncu smo se z avtobusom vrnili v šolo.

Urša Dimnik, 4. H

OBISK REŠEVALNE POSTAJE

V torek, prvega aprila, smo obiskali reševalno postajo, kjer imajo reševalna vozila. Imajo dvain dvajset reševalnih vozil in dva motorja. Na reševalni postaji je zaposlenih dvaindevetdeset delavcev. Imajo specializirano vozilo, ki vsebuje: računalnike, televizijo, luč, naprave za oživljanje ljudi pri večjih prometnih nesrečah. V reševalni postaji imajo štiri računalnike, voki toki-je in zemljevid Slovenije, katerega uporabljajo v primeru, če računalniška mreža ne deluje. Podrobno smo ogledali dva vozila, in sicer enega s posteljo in drugega brez. Reševalno vozilo s posteljo vsebuje: napravo za merjenje srca in krvnega tlaka, dve jeklenki s kisikom, razna zdravila, povoje in opornice. Če zmanjka teh stvari, jih morajo dopolniti. Na reševalnem vozilu sirena vedno utripa, če pa je zelo nujni primer vklopijo tudi zvok. Reševalna vozila iz Reševalne postaje vozijo v Klinični center Ljubljana in v druge bolnišnice.

Matjaž Anžič, 4. H

Na reševalni postaji je Petra Vidrih iz 4. a razreda opravila tudi intervju z reševalci.

Ali se lahko na kratko predstavite?

Jaz sem Esad, sem vodja izmene in sem diplomirani zdravstveni tehnik.

Jaz pa sem Gregor, sem voznik rešilnega avtomobila in sem zdravstveni tehnik.

Ali lahko opišete delo reševalca?

Delo poteka v izmenah. Prva izmena traja od 7.00 do 19.00 in druga izmena od 19.00 do 7.00. Po dveh izmenah imamo dva dni prosto.

Kakšna izobrazba je potrebna za delo reševalca?

Reševalci moramo biti najmanj srednji zdravstveni tehniki.

Ali je vaše delo težko?

Zelo, fizično in psihično. Fizično zato, ker imamo težke pogoje za delo. Psihično pa zato, ker je včasih težko delati z bolniki, saj smo tudi mi pogosto prizadeti.

Ali bi lahko na kratko opisali najbolj zanimivo reševanje?

Nekoč smo iz Ljubljance reševali gospoda, ki je skočil z mosta v Fužinah. Mimoidoči so ga opazili in nas poklicali. Prosili smo gasilce, da so nam posodili visoke škornje, s katerimi smo šli v vodo, da bi poškodovanca oskrbeli. S pomočjo gasilcev smo ga prinesli iz vode in ga z rešilnim avtomobilom odpeljali v klinični center.

V kolikem času se pripravite na reševanje?

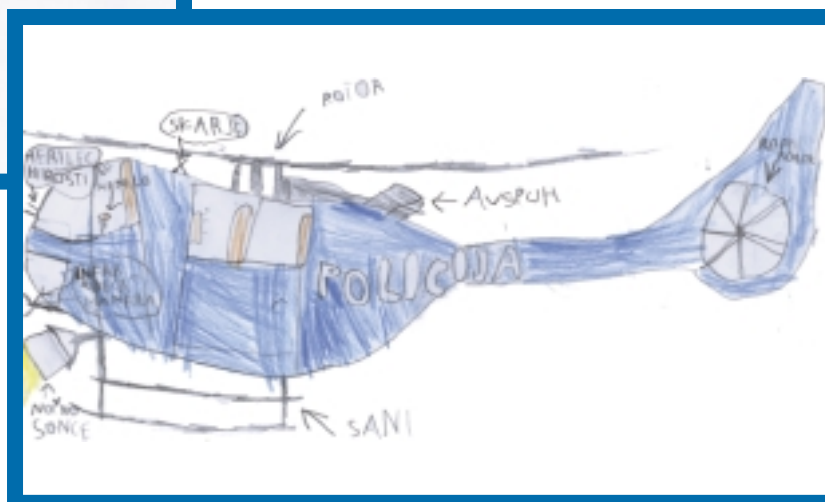
Od trenutka, ko zazvoni telefon, do izvoza iz garaže naj ne bi minilo več kot 60 sekund. Do bolnika se vozimo največ 10 minut. Vendar je žal izven Ljubljane ta čas daljši.

Koliko poškodovanih se lahko pelje v rešilnem avtomobilu?

V rešilnem avtomobilu naj bi se peljal 1 poškodovanec. Včasih pa peljemo tudi 2, tako da eden leži na nosilih, drugi pa sedi na sedežu.

OBISKALI SMO

OBISKALI SMO

OBISK BRNIKA

Učenci dodatnega pouka so si ogledali tudi različne helikopterje na Brniku. Naj vam učenci sami povedo ...

Ko smo šli na letališče Brnik, smo si ogledali helikopterje. Meni je bilo všeč, ko smo gledali vzlet helikopterja. Poleg tega smo videli tudi policijski in vojaški helikopter, v spominu pa mi je najbolj ostal reševalni. Bilo je zelo zabavno.

Kaja, 2. a

V sredo, 7. maja 2008, smo šli na letališče Brnik. Tam so nam razkazali helikopterje. Meni je bilo najbolj všeč, ko sta dva helikopterja vzletela. Všeč mi je bilo, ko so nam dovolili, da si ogledamo tudi notranjost helikopterja.

Brin Šuligoj, 2. a

OBISKALI SMO

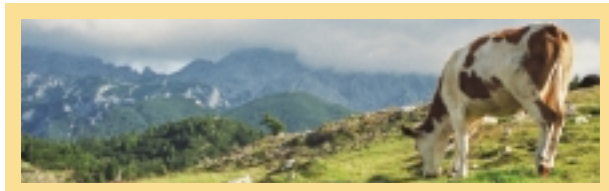
UČENCI DRUGEGA RAZREDA SO V MESECU MAJU OBISKALI KMETIJO ...

V ponedeljek smo odšli na kmetijo. Tam smo videli konje, oslička, krave, račke, ovce. Molzli smo krave. Peljali smo se z vozom. Božali smo jag-nje. Spoznali smo veliko rastlin. Šli smo na hrib Sv. Urban. Pekli smo kruh in jedli domače jedi. Šli smo v gozd. Imeli smo se zelo lepo.

Urh Resman, 2. a

V ponedeljek smo šli na kmetijo Ljubica. Veliko smo počeli. Peljali smo se z vozom. Vlekla nas je kobilica Riča. Molzli smo krave, božali telička, oslička in jagenjčka. Miloš nam je povedal veliko o gozdu in travniku. Zadnji dan smo pekli kruh. Najbolj mi je bilo všeč, ko sem spet videla svojo družino.

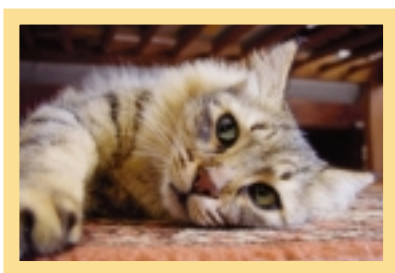
Erika Pust, 2. a

V ponedeljek smo šli na kmetijo. Tam smo videli konje, krave, račke, ovce in majhnega jagenjčka. Bil je zelo topel. Kmet Miloš nam je razlagal o konjih. Z Ljubico smo šli na hrib Svetega Urbana. Hodili smo tri ure. Ko smo se vrnili, smo malo počivali. Zvečer smo molzli krave. Naslednji dan smo se vozili z vozom, ki ga je vlekla kobilica Riča. Hitro je tekla. Skoraj sem padla z voza. Zadnji dan smo pekli kruh. Kruh smo odnesli domov.

Dina Sijarić, 2. a

VETERINARSKA POSTAJA

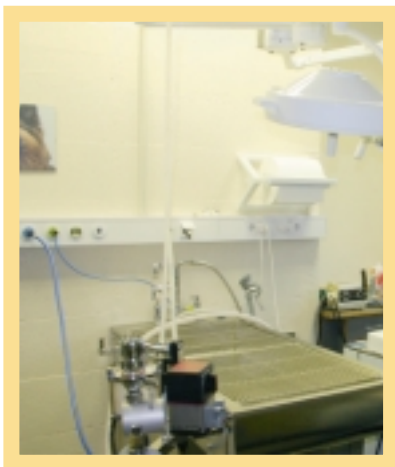

V ponedeljek, 12. maja 2008, smo obiskali veterinarsko postajo v Ljubljani. Imenuje se **Tristo kosmatih**.

Ko smo prišli, so nas lepo sprejeli. Najprej smo si ogledali sobo, kjer veterinarji živalim pregledajo notranje organe. Videli smo napravo, s katero to opravijo. Naš sošolec Žiga se je ulegel na posteljo in veterinarica je pokazala, kako ta naprava deluje. S stetoskopom smo lahko poslušali srce. Z otoskopom pa smo pogledali v ušesa. Ko nam je veterinarica pokazala vse, kar uporabljajo v tej sobi, smo odšli pogledat operacijsko sobo. Videli smo, kako poteka operacija, kjer so muco sterilizirali. Videli smo še dve mucici. Eni so pulili zobe, druga pa je bila v kletki in je čakala na operacijo. V posebnem prostoru, kamor imajo vstop le veterinarji smo videli tri sobe. V eni opravljajo operacije, v drugi imajo kletke, v tretjem pa imajo rentgen. Ko smo si ogledali vse prostore, smo odšli v njihovo trgovino. Vsem sošolkam in sošolcem, ki imajo doma muco ali kužka, so podarili brikete.

Vsem skupaj je bila veterinarska postaja zelo všeč, saj smo videli veliko zanimivih stvari.

Maša Habič 4. H

OTROCI SO RAZMIŠLJALI IN UGOTAVLJALI,
KAJ JIH OSREČUJE. POKUKAJMO V NJIHOV SVET ...

Najbolj sem srečen ...

Ko gledam oblake, za rojstni dan, ko drsam, se igram, nakupujem Mars mision, se igram z Nejcem, ko kolesarim, ko igram Madagaskar, se igram na snegu, ko računam račune, ko pišem naloge ...

Robert Jutreša, 3. H

Ko gledam oblake, ko sem v toplicah, ko sem v kinu, ko grem kampirat, ko igram bilijard.

Martin Ferle, 3. H

Ko ležim na ležalniku in opazujem oblake, ko gledam snežinko skozi okno, ko gledam živali v živalskem vrtu, ko se kopam v morju.

Matic Hočevnar, 3. H

Ko je novo leto. Kadar se sankam in ko se vozim s kolesom. Ko se igram z bratcem. Ko se vozim s skirojem.

Luka Bobič, 3. H

Ko imam rojstni dan in dobim darila, ko smučam s starši, ko se kopam v bazenu ali morju, takrat ko je božič, ko sem v kinu in gledam filme in risanke, ko gremo kampirat.

Aljaž Čad, 3. H

Ko je zima, da se lahko drsam, poleti, ko se lahko sončim in pozimi, ker imam rojstni dan.

Jaka Hočevnar, 3. H

Ko smučam, plavam, ko se igram Mars mision, ko se igram s sošolci in ko imam rojstni dan.

Nejc Babnik, 3. H

Takrat, ko se kopam in takrat, ko se sankam in ko kolesarim po snegu in ko imam rojstni dan.

Ažbe Bačar, 3. H

Najbolj sem srečna ...

Ko lahko skačem v morje, in ko spim v prikolici.

Urša Horvat, 3. H

Ko sem na morju, plavam in ko pridem iz vode, se uležem na brisačo in gledam oblake.

Tjaša Ajdovec, 3. H

Ko gremo na morje, ko padem in me ne boli, ko je mami srečna, ko se igram igrice, ko sem na plaži, ko jem sladoled ...

Ajla Jašarević, 3. H

Ko gledam skozi okno, ko božam Boya, ko ležim v postelji z igračkami in ko poslušam muziko.

Tina Seljak, 3. H

Ko se z atijem lopatkam, ko se kopam, ko se tuširam, ko se igram s prijatelji, ko kolesarim, ko se igram z Nejcem in ko se rolam.

Patricija Kremžar, 3. H

Ko gledam skozi okno, ko pada sneg. Ko se s prijatelji špricam, ko grem h komu na rojstni dan, ko se igram s prijatelji, ko se sankam, ko kolesarim.

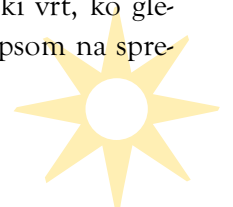
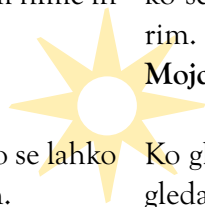
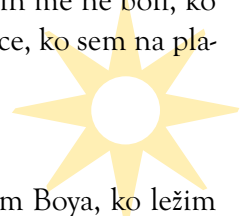
Mojca Klinc, 3. H

Ko gledam čez okno, kako pada sneg in ko ga zagledam, grem takoj ven.

Anja Žnidaršič, 3. H

Ko skačem s pomola, ko gledam metulje, ko hodim po gozdu, ko grem v živalski vrt, ko gledam ptice v ptičji hišici in grem s psom na sprehod.

Nia Gombač, 3. H

PRIpravILI SMO ZA VAS

Ilustracija Klara Novak, 4. b

MOTNJE HRANJENJA

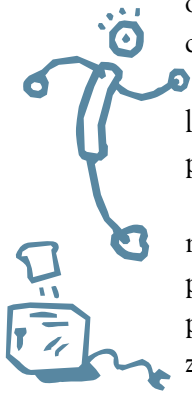

V tej številki šolskega časopisa smo se odločili napisati tudi nekaj malega o motnjah hranjenja. Dejstvo je, da ima veliko število mladih motnje hranjenja. Ponavadi ob besedi motnja najprej pomislimo na prekomerno telesno težo, vendar gre tu za bolj zapletene motnje. Veliko deklet se spopada z bulimijo ali anoreksijo. Tudi fantje niso izvzeti, ampak vsekakor je motnja pogostejša pri dekletih. Na motnje hranjenja vpliva veliko dejavnikov, o katerih ne bomo pisali, ker bi bil članek predolg. Omenila pa bi pritisk medijev, ki kažejo mladostnicam popolnost, ki jo dekleta na naslovnica dosežejo z računalniško obdelavo in odrekanjem hrane. Vsak dan vidijo vsaj deset receptov za diete, kreme proti celulitu in še kaj.

O tem pišemo, ker vemo, da bi bili pri zdravljenju motenj veliko uspešnejši, če bi jih opazili prej.

Sprašujem se, kje je meja? Moramo biti pozorni že, ko dekleta v šolski jedilnici nosijo nazaj popolnoma nedotaknjeno hrano ali samo malo premešano, da izgleda, kot da so jo jedle? Nam je znak motnje, ko popolnoma koščeno dekle govori o prekomerni telesni teži? Ali zvoni alarm, ko si merijo kožno gubo in nočejo jesti, potem pa stradane popadejo čokolado in vso nezdravo hrano, ki se jo lahko kupi? Ko dobijo trebušno virozo in shujšajo nekaj kilogramov in kljub izmučenosti izgledajo najbolj srečna bitja na zemlji?

Samo v razmislek ...

Pomoč lahko dobite:
DRUŠTVO Z A USTVARJANJE
IN KVALITETO MUZA,
svetovalnica za motnje hranjenja
Kongresni trg 1, Ljubljana
tel.: 01/42 50 338

Motnje hranjenja so vedno pogostejše. Anoreksija, bulimija ali prisilno prenaždanje pogosteje prizadenejo dekleta in žene. Ne sodijo med bolezni odvisnosti, imajo pa številne značilnosti teh bolezni.

1. Anoreksija je duševna motnja. Ljudje s to motnjo se kljub prenizki telesni teži počutijo strahšno debeli. Vse bolj se umikajo v svoj svet omejevanja hrane in pijače, ob tem pa si obupno želijo zunanjih potrditev. Anoreksija je klic na pomoč, ko se človek v življenju ne znajde več. Z omejevanjem hrane si skuša zagotoviti občutek kontrole nad lastnim življenjem.

2. Bulimija je tudi duševna motnja. Ker imajo osebe s to motnjo večinoma normalno telesno težo, jo je težje prepoznati. Pogosto se prične z dietami. Čeprav osebe s to motnjo navzven večinoma delujejo samozavestno in so v družbi priljubljene, se v sebi počutijo negotovo in prazno. S hrano tešijo svoje občutke.

3. Prisilno prenaždanje – Osebe s prisilnim prenaždanjem poskušajo s pretiranim hranjenjem premostiti boleča čustva: strah, žalost, jezo in osamljenost. Gre za prisilno vedenje, saj oseba ponavlja dejanja, katerim bi se rada uprla, a se jim ne more. Hrana je sredstvo, s katerim polni »čustveno praznino«. Med vsemi motnjami hranjenja je ta najmanj mladostniška in najmanj ženska.

Hitra in pogosta nihanja telesne teže, izogibanje rednim obrokom, nihanja razpoloženja, zaslepljenost glede količine zaužite hrane. Na začetku se napadi prenaždanja izmenjujejo z dietami, na koncu pa ostanejo samo še napadi volčje lakote. Oseba s to motnjo hranjenja je lahko prekomerno hranjena, ni pa nujno.

Viri:

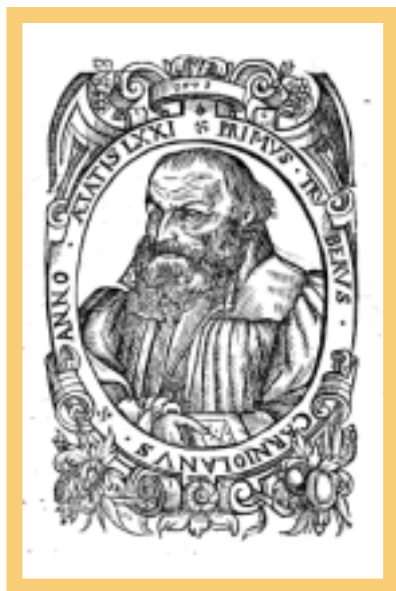
Dragica Marta Sternad. **Motnje hranjenja: od besed, ki ranijo, k besedam, ki celijo.** Samozaložba: Ljubljana, 2001.

PRIMOŽ TRUBAR

RAZSTAVA OB PETSTOTI OBLETNICI ROJSTVA PRIMOŽA TRUBARJA

PRIMOŽ TRUBAR 1508–1586

Med počitnicami sem se z očkom, mamico ter prijateljico odpravila v Narodni muzej Slovenije. Ob petstoti obletnici rojstva Primoža Trubarja smo si ogledali razstavo njegovih del, rokopise in prve tiskane knjige.

Primož Trubar se je rodil na Rašici, očetu Mihu in mami Jeri. Šolal se je za duhovnika in kasneje razširjal protestantizem. Zaradi tega je bil izgnan iz naše dežele. Odpravil se je na Nemško in tam tudi umrl. Pokopan je v župni cerkvi v Derendingenu, ime in priimek na nagrobniku pa sta zapisana v stari slovenščini »Primus Truber«.

Na ogled je bila razstavljena tudi zelo stara in debela Biblija, ki jo je v slovenščino prevedel Jurij Dalmatin (1584) ter latinsko pisana slovnica slovenskega jezika Zimske urice Adama Bohoriča (1584).

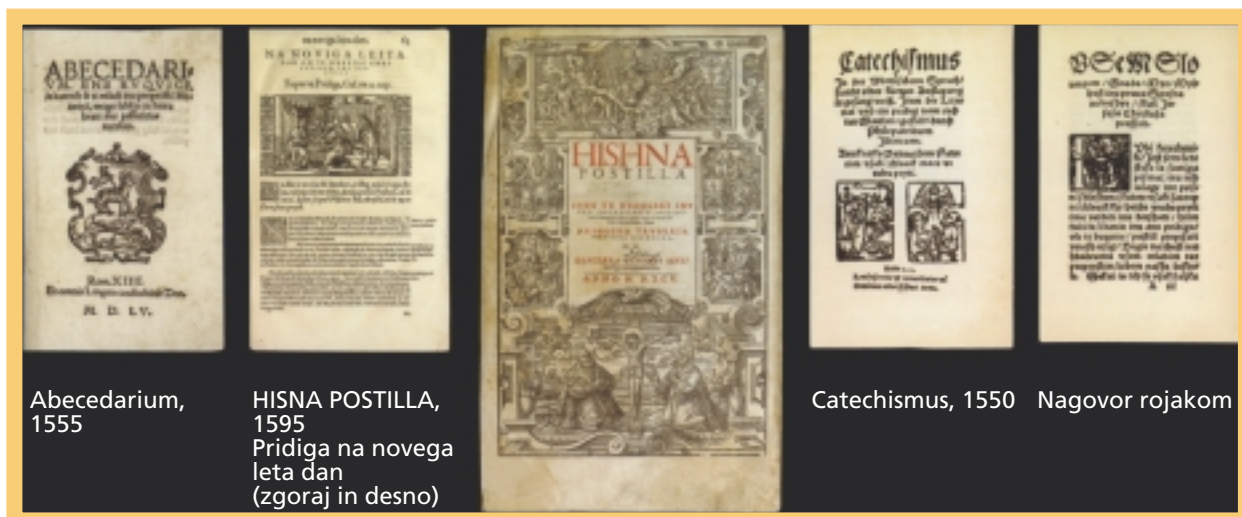
Primus Trubar

Na razstavi lahko vidimo tudi knjige, ki imajo namesto platnic tanko lubje, imitacije fresk npr. Marija, zavetnica s plaščem, enostavne note, prvo slovensko abecedo, stare kovance, mašni plašč iz 16. stoletja, monštranca, procesni križ, kadilo, orgeljski misal ...

Ogled mi je bil zelo všeč, saj sem zvedela veliko novega. Najbolj zabavna pa je lutka Primoža Trubarja, ki iz prižnice budno spremlja dogajanje.

Katarina Beton, 5. b/8

Abecedarium, 1555

HISNA POSTILLA, 1595
Pridiga na novega leta dan (zgoraj in desno)

Catechismus, 1550 Nagovor rojakom

Vir: Razstavniki katalog Primož Trubar, Razstava ob petstoti obletnici njegovega rojstva v Narodnem muzeju Slovenije avtorice Maje Žvanut

PRIMOŽ TRUBAR

Na začetku razstave je predstavljena Slovenska dežela v šestnajstem stoletju, ki pa je skoraj v celoti pripadala Habsburžanom, ki so bili tisti čas tudi nemški cesarji. V tem času so se razvijali trgi in majhna mesta, meščanskih prebivalcev je bilo malo. Največ je bilo kmetov, ki pa so se zelo težko preživljali le s kmetovanjem, zato so pričeli tudi trgovati, rudariti, tovoriti. Razvijati so se pričele prve obrtniške dejavnosti. V tem času je pomembna gospodarska panoga rudarstvo in fužinarstvo, ob obali pa pomorstvo in solinarstvo.

Duhovniki so skrbeli za duhovno in kulturno potrebo prebivalstva. Cerkve so bile opremljene s kipci in freskami, ki so bile "biblija nepismenih", saj so vernikom prikazovale svetopisemske zgodbe in verske resnice. Govorili so v latinskem jeziku.

Čas renesančnega humanizma prinese spremembe. Izobražencem so veliko vrednoto predstavljali živi jeziki, s tem so nastali pogoji za nastanek književnosti. Slovenska luterantska akcija, je ljudstvu dala prvo izobrazbeno elito slovenskega rodu in jezika, ki je delovala doma in ustvarila slovenski knjižni jezik.

Sredi slovenskega ozemlja je cesar Friderik III. leta 1461 ustanovil v Ljubljani škofijo, ki jo je čez leto potrdil tudi papež. Njeni prvi škofje so bili humanisti, po volji vladarja tudi državniki in politiki. Eden zelo pomembnih je bil Krištof Ravbar, ki je v našo deželo iz tujine pritegnil nekaj pomembnih rojakov humanistov. Avguštin Prygl-Tyfernus, literat in zbiralec antičnih napisov je bil že eden izmed njih.

Maša je glaven verski obred v katoliški cerkvi, poteka v latinščini, v narodnih jezikih pa so le pridiga in ljudske pesmi ter nekatere molitve. Biblija je v celoti dostopna le v latinščini in grščini.

Erazem Rotardamski je leta 1516 izrazil nujnost, da bi imel vsak jezik svoj prevod Biblije, kar je v naslednjem desetletju postala osrednja zahteva reformacije.

Reformacija je Slovcem dala knjižni jezik. Prvi slovenski knjigi so sledile še prva slovnica slovenskega jezika, prevod Biblije, prva zbirka slovenskega besedišča, prva pesmarica. Odprta je bila prva javna knjižnica, ustanovljena prva tiskarna in obrat za izdelavo papirja.

Trubar je s svojimi izkušnjami izoblikoval knjižni jezik in združeval narod in mu pomagal zoreti.

Začel je s pripomočkom za versko vzgojo, katekizmom, ki mu je dodal še abecednik za učenje branja. Bil je avtor, prevajalec in prireditelj 26 slovenskih knjig.

V svoji vnemi za narod je mislil tudi na Južne Slovane. Sodeloval je pri izdajanju verskih knjig v hrvaščini tiskanih v glagolici in cirilici, ker je takrat veliko Turkov ogrožalo avstrijske dežele, slovanskega rodu (Slovenci, Hrvati) in je menil, da jih bo s protestantskimi knjigami v njim razumljivem jeziku odvrnil od islama ter jih tako naredil za bolj prijazne sosedje.

Povzetek iz razstavnega kataloga Primož Trubar, Razstava ob petstoti obletnici njegovega rojstva v Narodnem muzeju Slovenije avtorice Maje Žvanut

MANCA & ROCK

Avtor: Janja Vidmar

Založba: Karantanija

Leto izdaje: 2003

Knjiga Manca & rock je ena od prvih knjig znane slovenske pisateljice Janje Vidmar – prvih knjig za mladostnike, najstnike, ki jim je užitek brati. Drugače je pisateljica napisala veliko knjig, ta pa je bila celo izbrana za NajHIT (to je zbirka uspešnic za najstnike).

Zgodba temelji na modernem času, v obdobju najstništva, »nore mladosti«, kot glavna junakinja pa nastopa (nevede, da jo opisuje) Manca. To dekle je tako rečeno zaprisežena rockerica (to je nek uradni naziv za upornico), ki obožuje zelo znano rock zasedbo Džakarta (včasih tudi Djakarta, saj se isto prebere). Že res, da ima ta rock skupina veliko ljudi, ki jih radi poslušajo, vendar Manca zelo rada poslušá njihovo glasbo (bolj kot Bachovo) ter se še po vrhu oblači »rockersko«.

Glavna oseba, Manca (seveda kakor vsaka normalna/povprečna najstnica) ima doma težave oziroma jih imajo njeni starši z njo. Večkrat se Manca počuti kot neko dete v štiričlanski družini. Njena mati je podjetnica (podjetje ni omenjeno), oče delavec, potem ima še (tečno?) mlajšo sestrico, ki nosi ime Zala.

Glejte – tudi Manca sovraži šolo (očitno kot pouk, učenje), ali ne: sama stavba se ji še zdi kar v redu, tisto kar mrgoli po njej ... To pa ji ni všeč!

Konec zgodbe, torej ob koncu knjige, je konec nekako odcepljen od pričakovanega, kar se meni zdi tako hitro. Konec je takšen, da se tiste napetosti v knjigi oblažijo, popustijo, potem pa (ko bi se le vse umirilo) se zgodba na hiter način zaključi. Kar tako!

Poglavij ni veliko, med branjem je možno, da pozabiš, pri katerem poglavju si (lahko pa jih tudi šteješ).

Med zgodbo je napisan jezik oziroma izgovorjava, na primer, če kdo (kaka oseba) kaj reče, je zapisano tako, kakor reče z manjšimi popravki. Vidi se, da se je pisateljica med zgodbo nekako

vživela v trinajstletnico ter čas najstništva, kot da bi ji to Manca narekovala ali kot da je pisateljica sama opazovala dogajanje. Kaj pa če je? Za to je treba njo vprašati!

Res je tudi to, da je v knjigi nekaj zanimivega. Med branjem si lahko misliš, kako bi besede in dejanja postavil in uredil tako, da bi bila celotna zgodba pozitivna. Pa le ni!

Ob koncu je moč videti, da obstaja nekaj pregovorov ter pametnih stavkov ali povedi. Zato je le treba premišljeno uživati mladost, natančneje ta kratko-dolg, omejen čas.

Matej Peranec, 8. c

VROČE POLETJE

Avtor: Darja Hočevar

Založba izdaje: Karantanija

Leto izdaje: 2002

Prebrala sem knjigo pisateljice Darje Hočevar z naslovom Vroče poletje. Knjiga govori o najstnici Rosani in njenih ljubezenskih težavah.

Knjiga je namenjena predvsem najstnikom, ki imajo v ljubezni podobne težave kot Rosana in ne vedo, kako bi se spopadli z njimi.

Ima dobre in slabe lastnosti. Slabe so tiste, ki Rosano opisujejo kot dekle, ki ima zelo rada avanture. Dobre pa so, da osebe, ki nastopajo v knjigi zaupajo druga drugi, čeprav se kdaj tudi hudo oštejejo.

Pisateljica Darja Hočevar nam s tem delom želi povedati, da si je treba vedno zaupati in verjeti v svoje dolgoletne prijatelje.

Knjiga govori o najstnici Rosani in njenih poletnih avanturah. Zaradi neprijetnih dogodkov se odloči, da bo prenehala s svojimi ljubezenskimi razmerji. A ta odločitev pade v vodo, ko spozna čednega Italijana in se noro zaljubi vanj. Skupaj gresta skozi veliko težav, vendar na koncu vseeno ostaneta skupaj, se poročita in srečno preživita dve leti. Potem Fabrizio umre, ona pa ostane sama s svojima otrokoma. Po petih letih se skupaj zberejo na obletnici mature in Rosana svoje ljubezensko življenje prične z bivšim sošolcem Benom.

Knjiga je polna zanimivih dogodkov, veselih in žalostnih. Bila mi je všeč, čeprav sem pričakovala drugačen konec in s tem me je pisateljica zelo presenetila. Ker pa se zgodba dogaja v Kopru, sem si vse tudi lažje predstavljala. Zelo pa sem bila vesela, ker je zgodba tako zelo resnična. To knjigo bi z veseljem prebrala tudi tretjič.

Knjiga nam pove, da je včasih potrebno veliko težav in preizkušenj, da najdemo pravo ljubezen in srečo.

Martina Škulj, 8. a

Deklica Lola Rose

Avtor: Jacqueline Wilson

Ilustrator: Nick Sharratt

Založba: Učila international

Leto izdaje: 2003

Vsak ima svojo zgodbo, ki se mu začne že ob rojstvu. Veliko je veselih, nekatere pa so tudi žalostne. Zgodbe se med seboj razlikujejo v tem, da nekateri svoje zgodbe delijo z drugimi, ostali pa jih skrbno čuvajo in se nanje spominjajo z dobrimi ali slabimi občutki.

Pisateljica Wilson je napisala napeto, zanimivo, kratka enkratno knjigo o deklici Loli Rose.

Zgodba govori o družini, katere oče je bil zelo nasilen. Mati po srečnem naključju zadane na loteriji. Ponudi se ji priložnost, da s hčerjo in sinom sredi noči pobegne v London.

V Londonu si vsi spremenijo imena zaradi varnosti pred očetom. Zabavali so se, uživali, spoznavali nove prijatelje in se podali novim dogodivščinam nasproti. A to prijetno življenje ni trajalo dolgo, saj je mati nenadoma zbolela za rakom. Lola Rose je morala na hitro odrasti.

Poklicala je mamino sestro z namenom, da bo materi lažje, saj se ji je stanje iz dneva v dan slabšalo.

Lola Rose se je počutila krivo, da je mama zbolela. Zelo si je želela, da bi mami ozdravela. Glas v njej je dejal ...

Knjigo Deklica Lola Rose si je vredno prebrati, zato bo konec ostal skrivnosten, dokler te en-

kratne knjige ne preberete.

Tema knjige je prepletanje nasilja v družini, poguma matere ter nenadnega preobrata, ki bi bil lahko tudi tragičen.

Pisateljica nam želi sporočiti, da tudi če družina navzven izgleda prijetno in ne kaže znakov nasilja, je lahko za štirimi stenami stanje v družini zelo slabo.

Knjiga Deklica Lola Rose je v meni pustila dober vtis, saj je pisateljica opisala dobro in slabo stran življenja. Dobro je opisala občutke oseb.

Pisateljica je pisala zelo doživeto in nas je držala v napetosti skozi celo zgodbo.

V knjigi bi spremenila konec, oziroma h koncu bi dodala, kaj se je zgodilo z očetom Lole Rose.

Ob branju knjige sem znova spoznala, kako je življenje kruto. Mislim, da ima usoda moč in da nekaterim prinese lagodno življenje, drugim pa nesrečo.

Knjiga Deklica Lola Rose se od drugih knjig ne razlikuje veliko, vse imajo namreč bolj žalostno ali temačno vsebino, a konec je skoraj pri vseh srečen.

Pisateljica je izbrala dobro tematiko, ki nam je zelo blizu, saj se to dogaja vsepovsod po svetu, vsak dan.

Tina Radošević, 8. c

ZA POLETNO BRANJE

DETEKTIVSKE:

1. Cornelia Funke: Kralj tatov
2. Dim Zupan: Trnovska mafija drugič
3. Isabel Allende: Mesto zveri

MLADINSKE:

1. Nejka Omahen: Življenje kot v filmu
2. Sue Townsend: Skrivni dnevnik Jadrana Krta
3. Maria Gripe: Hrošč leti v somraku

LJUBEZENSKE:

1. Jože Rode: Se red poljubljaš?
2. Jože Rode: Prijetna punca
3. Meg Cabot: Princeskin dnevnik

Katarina Beton, 5. b / 8

OBISK PISATELJICE

MLADINSKA PISATELJICA NEJKA OMAHEN

8. aprila 2008 je našo šolo obiskala priznana mladinska pisateljica Nejka Omahen. Srečanje je bilo namenjeno bralnim značkarjem predmetne stopnje.

Srečanje s pisateljico je bilo zelo sproščeno. Najprej se nam je na kratko predstavila. Povedala nam je, da je rojena 6. februarja leta 1983. Je študentka filozofske fakultete – smeri primerjalna književnost in geografija. Želi si postati dobra profesorica geografije. Rada ima predvsem zabavne knjige, nikoli pa ni pisala dnevnikov. Nejka se zelo rada ukvarja s športom, in sicer z igranjem košarke, odbojke ter kolesarjenjem. Je tudi uspešna glasbenica, saj je osem let igrala klavir, na kar je zelo ponosna.

In kako se je začela Nejkina pisateljska pot?

Svojo prvo knjigo, z naslovom Mesojeda roža, je napisala pri sedmih letih. Dobili so nov računalnik in nekdo ga je moral preizkusiti. Knjigo še vedno hrani doma, nam pa jo je tudi prebrala. Knjiga govori o dekli-

ci, ki je hotela posaditi seme. Oče ji je s potovanja prinesel seme, ki naj bi bilo travniško. Kasneje spozna, da je to seme mesojede rastline.

Prva debelejša knjiga je bila Modri zvezek ali Dnevnik Vanje Juvan. To knjigo hrani doma, ker je ne želi izdati pri založbi.

Kdo in kaj jo je navdušilo za pisanje knjig? Povedala nam je: »Zares pa sem začela pisati med poletnimi počitnicami. Čakal

me je sedmi razred, z njim pa tudi zahtevnejša snov. Sredi avgusta mi je mami predlagala, naj ponovim slovenščino in matematiko. Uf! Par računov pri matematiki, to že! Ampak slovenščina? Kar dolgo sem premišljevala, kako bi se najlažje ali vsaj najprijetnejše izmazala. Končno pa mi je padlo na pamet: »Knjiga!« Od nekdanj berem kot nora, zakaj ne bi poskušala napisati knjige kar sama. Rečeno, storje-

no. Prišel je september, a še vedno nisem končala knjige, ki sem ji dala naslov – Modri zvezek ali Dnevnik Vanje Juvan. Novembra pa je lepo oblikovana ležala pred menoj. Precej daljša kot tista prva, zato so se tudi meje mojega ponosa precej razširile. To je bil seveda šele začetek. Sledile so knjige – Zvezda z odra, Drsalka v modrem in Županovi hčerki.« V 8. razredu je Nejkina šola izdala knjigo Zvezda z odra.

Njena ostala dela:

- Silvija (prva izdana knjiga)
- Življenje kot v filmu (po romanu posnet tudi film)
- Dež
- Spremembe, spremembe
- Veliko srce
- Prigode poprove Pipi

Nadaljevanje pogovora med pisateljico in učenci pa je potekal zelo sproščeno. Zastavljali so ji vprašanja, spraševali po nasvetih za pisanje, o naslednjih njenih delih ...

Nejki smo se na koncu zahvalili in ji v zahvalo podarili skromen cvet, hkrati pa smo ji zaželeli še veliko ustvarjalnosti in mnogo dobrih mladinskih del.

**Romana Šarec Rojc –
mentorica Bralne značke**

NA LITERARNEM NATEČAJU SLOVENSКИH ŽELEZNIC PONOVO OSVOJILI NAGRADO

Učenci 8. c so pod mentorstvom Romane Šarec Rojc že tretje leto sodelovali na literarnem natečaju in ponovno (že tretjič) osvojili nagrado Slovenskih železnic – kolektivna vožnja z vlakom po Sloveniji. Poleg kolektivne nagrade pa je knjižno nagrado za literarni prispevek osvojila tudi Rebeka Gregorc (8. c – mentorica Romana Šarec Rojc).

Tudi letos se bomo odpravili na izlet v enega izmed slovenskih krajev in si tam privoščili obilo zabave, pri tem pa se bomo tudi česa novega naučili. Poročilo z izleta sledi v naslednji številki šolskega časopisa.

Mentorica literarnega natečaja **Romana Šarec Rojc**

Svoje prispevke na temo **NAJLEPŠE JE POTOVATI Z VLAKOM** so oddali tudi učenci 5. b razreda. Knjižno nagrado sta osvojili **Nuša Hrovat – Škarja, 5. b/8**, (za pesem) in **Katarina Beton, 5. b/8**, (domišljijski spis).
Mentorica **Janja Veldin**

NAJLEPŠE JE POTOVATI Z VLAKOM

Že dolgo sem nestrpno pričakovala, kdaj se bom prvič peljala z vlakom. Stara sem bila osem let, ko se mi je želja uresničila.

Sončni žarki so osvetljevali tire in kazalci na uri so se leno premikali. Ljudje, ki so čakali vlak, so pili jutranjo kavo ali prebirali časopis. Le redki so se, tako kot jaz, nestrpno prestopali in pogledovali na uro.

Po čakanju, ki se mi je zdelo neznansko dolgo, je vlak končno pripeljal na peron. Bil je lep, svetlo modre barve, z velikimi okni. Ko so potniki, ki so se pripeljali, izstopili, smo vstopili mi. Sedla sem k oknu in čakala, da se odpeljemo. Kmalu smo se premaknili in Ljubljana je ostala za nami. Lepa zelena pokrajina je drvela mimo nas. Naslonjena na okno sem zaspala.

Sanjala sem o velikem čokoladnem piškotu. A ravno, ko sem hotela zagristi vanj, se je nekdo oglasil: »Prosim, se lahko premakneš? Okno mi je zaspalo. Komaj ga še čutim, pa tudi mravljinca sem dobil.« Tako sem bila presenečena, da sem neznanemu glasu ustregla. Znova se je oglasil, a tokrat je zvenel bolj prijazno: »Hvala! Ime mi je Modri in sem najhitrejši hitri vlak.« Nisem mogla verjeti svojim ušesom. Vlak je spregovoril! Pomislila sem, da sanjam, a ker so bile sanje lepe, se nisem hotela zbuditi. Poslušala sem, ali bo rekel še kaj, a vse je bilo tiho. Pot se je bližala koncu, zato me je mamica zbudila.

Na postaji sta naju pričakala dedek in babica, h katerima sva prišli na obisk. Še zadnjič sem pogledala proti vlakom in zdelo se mi je, da mu je sprednja lučka zasvetila. Kot da bi mi pomežiknil ...

Katarina Beton, 5. b/8
Mentorica: Janja Veldin

NAJLEPŠE JE POTOVATI Z VLAKOM

*Pohitimo, pohitimo,
vlak se s trobljo oglasi,
gospod sprevodnik v uniformi
kliče: »Le vstopite vsi!«*

*Vstopimo, vstopimo,
se na sedeže posedimo,
pri oknu, kjer je lep razgled,
vlak nas pelje v širni svet.*

*Vidimo, vidimo
mesta neznana, reke, poti,
polja zorana, vesele ljudi.
Vidimo, vidimo,
sonce zahaja, daleč okoli
v mraku luči.*

*Opazujemo, opazujemo,
kam nas pelje danes vlak,
zdi se nam, da smo že videli
to polje in na njem cvetoči mak.*

*Videli smo, videli
ta cvetoči mak,
saj nas zopet pelje vlak
proti domu, nazaj v raj,
v naš domači kraj.*

Nuša Hrovat – Škarja, 5. b/8
Mentorica: Janja Veldin

NAJLEPŠE JE POTOVATI Z VLAKOM

(domišljjski spis)

Tatjana je sedela na klopi in čakala na vlak. Jutro ji ni bilo všeč, saj je bilo zelo hladno in nebo je bilo še temno. Bilo je tako hladno, da je lahko videla svojo sapo. V rokah je imela potovalko, vozovnico in dežnik. Odpravljala se je v Anglijo. Vlak je pridrvel in se ustavil. Stopila je v vagon in čakala, da vlak odpelje. Mislila je le na to, kako bo prišla do njega ...

»Hlače, majice, krilo, denarnica, zemljevid ... Sem kaj pozabila, Manja?!« je Tatjana vprašala svojo gospodinjo. »Manjkajo Vam le čevlji in higienski pripomočki, gospa!« Nihče ni razumel, zakaj je Tatjana v taki naglici odhajala. Nikomur ni zaupala, kam gre, zato je njeno družino in njene prijatelje malce skrbelo. Vedeli so, da zna poskrbeti sama zase, a vendar niso bili prepričani glede njene odločitve. Poskušali so jo pregovoriti, a bila je zelo trmasta. Vedeli so, da je njen odhod nekako povezan z njenim zaročencem Gregorjem. Pred nekaj tedni je odšel na službeno potovanje v Luton (mesto blizu Londona). Tatjana mu ni preveč zaupala, saj ji je Gregorjeva bivša žena povedala, da ni pretirano zvest. To jo je skrbelo, saj od Gregorja ni dobila nobenega telefonskega klica ali sporočila.

Ko je vlak pripeljal na postajo, se je namestila v enega izmed vagonov. Svoje stvari je odložila in počakala na odhod. Ljudje so prihajali in se posedali po vagonih. Tatjanin vagon je bil zelo prostoren. Na obeh straneh je bilo naslanjalo. Bilo je mehko in veliko. Bilo je svetlo rožnate barve. V vagonu je bilo veliko okno in svetlo modre zavese. V vagon, kjer je sedela Tatjana, je vstopila neka ženska. Obuta je bila v visoke pete, nosila dolgo, črno obleko, njeno pokrivalo in njen plašč sta bila iz pravega krzna polarne lisice. Na zapestju je nosila prečudovito uro, okoli vratu pa zlato ogrlico. Gospa jo je vprašala, če lahko prisede in Tatjana je pritrdila. Gospa se je usedla na drugo stran kupa. Tako kot njen plašč in njeno pokrivalo je bila tudi torba iz pravega krzna, le da je bilo tokrat volčje. Predstavila se je in takrat ji je tudi Tatjana zaupala svoje ime. Marija je bila zelo prijazna. Imela je kratke, skodrane in posivele lase, rjave oči, nosila je črno okvirjena očala in bila stara okoli šestdeset let. Visoka je bila približno en meter in šestdeset centimetrov. Kot Tatjana je tudi Marija odhajala v Anglijo. Ko sta sedeli in se pogovarjali, je v vagon vstopil gospod, ki je preverjal vozovnice. Gospod je bil visok približno en meter in

petinosemdeset centimetrov. Imel je kratke, rjave lase, rjave oči, nosil je modro obleko, modro kapo, okoli pasu je imel črn pas in bil obut v zložene črne čevlje. Po starosti sta ga ocenili na petindvajset let. Lepo se je nasmehnil in prosil, da mu pokaževa vozovnici. Vzel je vozovnici, ju prelučkal in se poslovil. Skozi okno sta opazovali vzhajanje sonca. Bilo je prečudovito. Vozili sta se preko rek in gozdov, skozi tunele in kmalu je v kupe vstopila mlada gospodična. Podobna je bila stevardesam na letalu, saj je nosila črno krilo in belo majico s črnim ovratnikom. Obuta je bila v črne čevlje z visoko peto, na koncu čevlja je imela zlat okrasek. Gospodična je imela črne in zelo dolge lase, zelenkaste oči in z ušes so ji viseli uhani. Ponudila jima je hrano in pijačo. Kupili sta zeliščni čaj in piškote. Čaj so jima postregli v porcelanastih skodelicah z modrimi obroba. Skodelici sta bili na majhnih krožničkih. Piškoti so bili kokosovi, okrogle oblike. Na njih so bili vzorci, ki pa sta jih komaj prepoznali. Pogovarjali sta se o vseh mogočih stvareh. Marija ji je povedala, da je prejšnji teden ovdovela, Tatjana pa ji je povedala, da gre v Anglijo po svojega zaročenca. Tatjana se je prvič v življenju tako zelo zabavala. Potovanje z vlakom ji je bilo resnično všeč. Ni hotela, da bi se potovanje končalo. Želela si je, da bi lahko večno sedela na mehkem naslanjaču. Postaje so si sledile ena za drugo. Ljudje so vstopali in izstopali. Tatjana je čakala na končno postajo, a hkrati si je želela, da te postaje ne bi bilo. Po dveh urah je Tatjana zadremala in v svojih sanjah razmišljala. Čez nekaj časa jo je prebudil glasen zvok. »Calais!« Bil je glas otroka. Bil je vesel, saj je vlak pripeljal do mesta Calais. Za tem mestom je stal predor, ki bi jih pripeljal v Anglijo. Tatjana je vedela, da je do Anglije le še kakšna ura ali dve. Kmalu so se peljali v Evro predoru. Po nekaj minutah so se vozili po deževni Angliji.

Vlak je ustavil v Londonu. Tatjana je vzela svoje stvari in odšla iz vagona. Poslovala se je od Marije in odšla na postajališče drugega vlaka. Dež je padal in kapljice so polzele po dežniku. Malo je obžalovala, da je izstopila iz vagona, saj je pogrešala toploto in udobje. Iz daljave je zaslišala pisk in ogromna sivkasta lokomotiva se je ustavila. Spet je sedla v vagon in se odpeljala. Tokrat je bila vožnja krajša. Trajala je le pol ure in takrat je izstopila v mestecu Luton.

Literarni kotiček

Ilustracija Tinkara Smrekar

Mesto je imelo od 100 000 do 500 000 prebivalcev. Hiše so bile vse precej skupaj in imele precej podeželski izgled. Opeke so bile rdeče. Trava je bila pri vseh lepo urejena. Tatjana je prišla do parlamenta. Čeprav ni znala prav dobro angleščine, ji je nekako uspelo, da je stražarja vprašala, kje je njen zaročenec. Najprej jo je stražar čudno pogledal, nato pa jo napotil v bližnje gostišče. Pozvonila je na namizni zvonec in receptorko vprašala, če je tukaj nastanjen Gregor Novak. Na srečo je receptorka govorila slovensko. Povedala ji je, da je njen zaročenec pred pol ure odšel v restavracijo. Gospodična ji je dovolila, da pusti svojo potovalko v gostišču. Tatjana se je odpravila v restavracijo, ki je bila nekaj ulic oddaljena od gostišča. Pogledala je skozi okno restavracije in zagledala svojega zaročenca. Ravno, ko ji je odleglo, se je gospodična, ki je sedela nasproti mize nagnila preko mize in poljubila Gregorja. Gospodična je nosila dolgo rdečo obleko in bila obuta v rdeče čevlje s peto. Na zapestju je nosila srebrno zapestnico, okoli vratu je imela zlato ogrlico, nosila pa je tudi dolge uhane. Imela je rjave lase, ki so bili popolnoma ravni in so ji segali preko ramen. Imela je rjave oči in bleščeč nasmeh. Vse ji je postalo jasno. Gregor se je obrnil in zagledal Tatjano. Stekel je iz restavracije in ji poskušal razložiti. Tatjana ga je pogledala s solznimi očmi, mu vrnila prstan z diamantom in preklicala zaroko. Obrnila se je in odšla proti gostišču.

Pobrala je svoje stvari in odšla do postaje. Vlak jo je odpeljal nazaj v London. Na postaji se je usedla na dolgo leseno klopi in se zjokala. Vlak je pripeljal in iz vlaka je izstopil strojevodja. Zagledal je Tatjano – gospodično z dolgimi in kodrastimi lasmi, v čudoviti, dolgi in elegantni obleki in čevlji z visokimi petami. Ko jo je ogovoril, se je lahko zazrl v njene zelenkaste oči in pege na licih. Tatjano je mladenič očaral. Ime mu je bilo Matej. Bil je za pet centimetrov višji od nje. Obut je bil v rjave čevlje z vezalkami. Oblečen je bil v modro uniformo in okoli vratu je nosil piščalko. Imel je kratke rumenkaste lase in sinje modre oči. Njegov nasmeh je krasila vrsta bleščečih belih zob. Zaljubila sta se na prvi pogled. Matej je svojega sodelavca prosil, naj ga zamenja in nato je Tatjani pomagal nesti potovalko in dežnik. Prisedel je v njen vagon in tako sta se bolje spoznala. Pot nazaj je bila mirna in spet je bila Tatjana srečna. Uživala je v vožnji.

Ko sta prispela v Slovenijo, sta se po enem letu poročila. Tatjanina družina je bila vesela, da je našla poštenega moža. Svojemu bivšemu zaročencu pa je poslala razglednico iz Francije. Tja sta namreč mladoporočenca odšla na poročno potovanje, vendar ne z letalom, temveč z vlakom.

Monika Gregorc, 5. b/8
Rebeka Gregorc, 8. c

Pesniški kotiček

NAJLEPŠE JE POTOVATI Z VLAKOM

Hladno jutro.
Premražen, tresočih ustnic,
stojim na postaji.
Le kje je, kdaj pride
se sprašujem?

Močan pisk!
Končno! Kar srce mi
zaigra od veselja.
Moja velika želja se bo uresničila.

Vlak je pripeljal. Vstopimo.
Od razburjenja sem pozabil,
prtljago na peronu.
Še dobro, da mama misli na vse.

Potovanje ne bo ne dolgo,
ne kratko, ravno prav,
da se s pogledom
skozi okno naužijem lepot naše dežele.

Mimo vlaka švigajo drevesa,
polja, vasi in mesta.
V daljavi pa se leno premikajo gore,
da prav leno.

Res je. Najlepši pogled na,
svet je skozi okno vlaka.
Enakomeren takt koles me
zaziblje v spanec.

Zbudi me mama na postaji.
Kaj? Kako? Kje?
Samo nasmejala se je.
Jaz pa rekel le: »Saj bova šla,
še enkrat, kajne?«

Stefan Kuzmanović, 8. c

NAJLEPŠE JE POTOVATI Z VLAKOM

Najlepše je potovati z vlakom,
to je, kot da se pri ribolovu boriš s krapom.
Ves čas se nekaj premika,
razgled skozi okno lep je kot slika.

Šel sem na železniško postajo,
študentje pa so prihajali v Ljubljano.
Na blagajni sem si kupil karto,
tam sem srečal teto Marto.

Z vlakom se bo odpeljala na morje,
na morje, da ji bo bolje.

Na vlaku lahko piješ in ješ,
nič ti ne more niti veter niti dež.
Če si utrujen, lahko tudi zaspiš,
brez strahu, da te zbudi kakšna miš.

Preden prideš do Krasa
v vlaku imaš veliko časa.
Spet se bom peljal z vlakom
in se vrnil s prvim mrakom.

Blaž Vincetič, 8. c

NAJLEPŠE JE POTOVATI Z VLAKOM

Vlak hiti in drvi,
ker veliko je ljudi.

Zjutraj vstanem, umijem zobe,
v šolo drvim, da ne zamudim.
Hitim, hitim na vlak,
saj z njim ne more peljati se vsak.

Vlak se odpelje,
strojevodja zatrobi.
Mimogrede se obrnem nazaj
in vidim ljudi,
ki mi mahajo s poti.

Vozi me vozi vlak v daljave,
tja, kjer so moje skušnjave,
želje in misli hitijo,
v očeh se solze iskrijo.

V očeh se solza zaiskri,
najlepše potovanje se z vlakom zavrti.

Mojca Vrhovec, 8. c

Mentorica: Romana Šarec Rojc

Literarni kotiček

NAJLEPŠE JE POTOVATI Z VLAKOM

Bližal se je konec šolskega leta. Kot vsako leto smo se tudi letos odpravili na končni izlet. Letos smo se odločili, da gremo z vlakom na Bled.

V petek, ob sedmi uri, smo se zbrali na glavni železniški postaji v Ljubljani. Počakali smo na vlak, ki nas bo odpeljal proti Bledu. Ko je vlak prispel, smo se vsi srečni vkrkali vanj in se posedli na sedeže. Bila sem zelo vznemirjena, saj še nikoli nisem potovala z vlakom tako zelo daleč. Vlak se je začel premikati.

Med potjo sem se pogovarjala s sošolkami, poslušala glasbo in gledala skozi okno. Kmalu smo prispeli na Bled.

Ko smo se izkrcali, smo pojedli malico, ki jo je vsak prinesel s seboj. Nato smo se sprehodili okoli Blejskega jezera. Videli smo prečudovite bele labode, Blejski otok s cerkvico, Blejski grad in še marsikaj zanimivega. Ko smo naredili velik krog okoli Blejskega jezera, smo se vsi utrujeni posedli na klopcje.

Ko smo si oddahnili, smo se vkrkali v pletnje in se odpeljali proti Blejskemu otoku. Čudovita vožnja. Tam smo si ogledali cerkvico in pogledali Bled z otoka. Tudi pogled na Blejski grad je bil čudovit. Zelo smo se zabavali. Potem smo se odpravila nazaj.

Bil je čas kosila, zato smo odšli v restavracijo, kjer smo imeli rezervacije za kosilo. Siti smo se na to še malo sprehodili po Bledu in pri tem občudovali lepoto tega kraja.

Ko smo bolje spoznali Bled, nas je čakala le še slaščičarna s kremnimi rezinami. Bil bi greh. Če bi zapustili Bled, ne da bi poskusilo to okusno specialiteto.

Bil je čas odhoda. Odpravili smo se proti železniški postaji in se malce žalostni vkrkali na vlak proti Ljubljani. Žalost pa nas je hitro minila, saj nam je vožnja z vlakom ponujala prečudovita doživetja.

Na Jesenicah smo presedli na drug vlak in že smo drveli proti Ljubljani. V vožnji z vlakom sem zelo uživala in obljubila sem si, da to ne bo moja zadnja vožnja z vlakom, ampak da bom to še večkrat ponovila.

Ko smo prispeli v Ljubljano, smo tam na železniški postaji zagledali znane obraze. Bili so naši starši. Poslovia sem se od sošolcev, sošolk in razredničarke ter se odpravila s starši proti domu.

Doma sem jim povedala, kaj vse sem doživela na izletu, kako lepo smo se imeli in kako prečudovito je potovati z vlakom. Spoznala sem, da je lepo potovati z avtom, z avtobusom, z letalom, a najlepše je potovati z vlakom.

To je posebna izkušnja, ki je človek ne pozabi tako zelo hitro.

Nevena Pejanović, 8. c

Mentorica: Romana Šarec Rojc

NAJLEPŠE JE POTOVATI Z VLAKOM

Marec je zares lep,
Oblak na nebu je razpet,
Nikoli brez izletov ne gre,
In lahko gremo v goré.
Kaj pa, če raje jame obiščem,
Ali modro morje raziščem?

Grem na hitri vlak,
Res lep vagon je vsak.
Eden drugemu sledi,
Gredo hitro skozi vasi.
Obzorje hitro se temni,
Raje strojevodja pohiti,
Cerkveni zvon glasno zveni.

Potniki imajo se lepo,
Enkrat vsaj uživajo,
Tu in tam so potovalke,
In pri drugih še kopalke.

Beži vlak v daljavo in
za sabo pušča paro.

Monika Gregorc, 5. b/8
Mentorica: Janja Veldin

Pesniški kotiček

LUNA

Luna ponoči zamenja sonce,
z zvezdnato odejo ga pokrije,
da si odpočije.

Ponoči prežene grde sence,
da malčki se ne bojo,
voznike opozarja naj
budni ostano.

Nekatere luna nosi,
druge luna prosi,
naj ugasnejo luči,
naj zaspe,
naj nočna mora jih ne potre.

Visoko na nebu,
visoko v vesolju,
luna stoji,
kakor luknjast sir,
se nam smeji.

Taka je naša luna,
včasih je polna,
včasih jo je le pol,
včasih je mlaj,
a nihče ne ve zakaj.
Včasih je žalostna,
ko prekrijejo jo oblaki,
a, ko vesela je,
se ogleduje v mlaki.

Nastja Milošević, 7. a

PESMI LJUBEZNI

KUŽA NANI

Kuža Nani je pri hiši,
hitro teče, grize, je!
Vedno, ko se skupaj igrava,
gleda v mene in ne ve:
ali naj me oblizne,
ali me stisne,
ali naj pove,
da rad bi me imel.

Živa Hudobivnik, 3. a

VODNA LJUBEZEN

Vame sta bila kar dva:
en morski konjiček Tim
in ena morska školjka.
Ves čas pa sem bila v Tjana.

Lea Božić, 3. a

ZALJUBLJENA POŠAST

Vame jih je bilo kar devet:
en Jane, en Uroš,
en Klemen, en Jan,
en Boris, en Peter,
en Nik, en Žiga in
en Marko.
A jaz sem bila v eno pošastico.

Vame je bila kar ena
sama Ana.
A jaz sem bil v eno Špelo.
Našel sem Špelo in
Špela je našla mene.
Zaljubila sva se.

Miha Freund, 3. a

VODNA LJUBEZEN

Vame jih je bilo kar pet:
ena morska mačka,
ena morska levinja,
ena delfinka,
ena morska psička
in ena morska krava.
Jaz pa sem bil le v samico
morskega konjička.

Denis Smlatić, 3. a

Pesniški kotiček

UMAZANCI

Umazanci se radi mažejo z bacili,
ker so njihovi najljubši mazili,
ko pa jih kaj cuka,
se pripravlja muka!

Umazanci so umazani kot prašiči,
ker se neprestano kopljejo v blatu.
Njihovo najljubše mazilo je blato,
a čistoča jih usmrti,
ker za njih zelo smrdi!

Katarina Ilić, 3. a

UMAZANCI

V deželi Umazaniji
so se čistili vsak dan.
La-la-la-la!

Bili so čisti kot solza.
Na glavo so si dajali
pol kilograma šampona.
Buma-bimba-bumba!

Memet Amet, 3. a

UMAZANCI

V deželo Umazanijo
bacilov si želijo
in predstavo uprizorijo.

Vse je umazano,
da prašiči lahko se valjajo
in nič ne pospravljajo.

Če preveč umazanije pojejo,
včasih tudi umrejo.

Luka Dedić, 3. a

UMAZANCI

Umazanci so umazani in
želijo si bacile.
Odnašajo, prinašajo jih
kamorkoli gredo,
saj bacilov si želijo.

Umazanci ne čistijo in
ne pospravljajo,
vse je razmetano!
Vsi so majhni in veliki,
vendar umazani vsi!

Za čistila se ne zmenijo,
za bacile pa takoj,
ko bacile vidijo,
od veselja vriskajo!

Tinkara Vehovec, 3. a

UMAZANCI

V deželi Umazanec si vsi želijo,
da je vsak čim bolj umazan.

Zato jejo blato, drevesa in travo.
Kopajo se v blatu in radi
imajo bacile.

Ko pa preveč blata pojejo,
umrejo.

Amar Salanović, 3. a

ČRIČEK

Tam v širni daljavi,
preko poljan in trat,
nekaj se sliši
vse do naših vrat.

To je čriček,
ki svojo godbo vodi,
tu žalost poleg njih ne sodi.

V poletnih dnevih
sliši se naš čriček,
ki lepše poje kakor ptiček.

A ko nastopi večer
v poletnih nočeh,
sliši se, ko hodi po travniških
poteh.

Vse imenjake k sebi pokliče,
da prinesejo svoje bobniče.
Nato nastopi žur,
vse do jutranjih ur
in nihče jim nič ne more,
rajajo vse do jutranje zore.

Nastja Milošević, 7. a

Pesniški kotiček

ČAS ZA REKLAMO

Zakaj je trava tako
lepo zelena?
Ker je pokošena.

In oprana z dežjem neba
je lepo počiščena.

Luka Dedić, 3. a

Reklama je prava trava.
Trava je zaspana,
je včasih tudi pokopana.

Trava je bolana,
ker je vedno zaspana.

Domen Rojko, 3. a

Zakaj ima trava tako
lepe in dolge lase?
Zaradi zajca ima lepe lase.

Tulipan je pena za travo
in dež je tuš za travo.

Priporočamo, da na travo
spustite zajce.

Sam Maasarani, 3. a

Zakaj je trava tako
lepo počesana?
Zato, ker ima frizerje žuželke.

Zakaj je trava tako
zelena?
Zato, ker ima rožice lepe.

Zakaj je trava polna
šampona?
Zato, ker otroci jo pridno
zalivajo.

Zakaj se je trava
posušila?
Zato, ker nanjo sem stopila.

Živa Hudobivnik, 3. a

Zakaj ima trava
tako dolge lase?
In lepe?
Ker jih umiva
z vodo,
posuši pa jih
na soncu.

Namesto glavnika
ima rože.
Šampon pa je
blato.

Zdaj oprostite,
jaz že odhajam,
meni domov gledat
reklamo se mudi.

Anita Tara, 3. a

Zajček je lačen,
na trato gre in skaklja,
ker korenčka nima.
Potem pa trato grizlja in
rožice, ker so okusne!
Pridite še vi in okusite travo!
Ne zamudite in pridite sem,
saj to si travo zajček želi, hi hi hi.

Hana Sušnik, 3. a

Zakaj je trava tako
ostra?
Ker jo frizer zajček
z glavnikom tulipanom
vsak dan češe.

A trava pazi,
ker krava te je
in nikoli ne neha!

Rumeni šampon rožic
te varuje pred zeleno
mačko kosilnico.

Frizer zajček pohiti,
preden krava travo uniči!

Miha Freund, 3. a

Zakaj ima travnik
tako dolge lepe lase?

Ko dež pada,
raste trava.

Šampon so marjetice,
ker se peni povsod.

Za sušenje uporabite
fen sonca in glavnik.

Andrej Đukić, 3. a

Trava je zelena,
ker se ne umiva.
Vse trave niso navadne trave,
so tudi posušene trave.

Laura Rot, 3. a

Pesniški kotiček

Zakaj ima trava
tako lepe lase?
Veliko kit in čopov,
ki te očarajo zelo?

Ima prijatelje:
zlatico, zvončka,
tulipane ...

Skoraj bi pozabil na
frizerja kravo,
ki zelo koristna je.

Aljoša Prokofjev Lampe, 3. a

Trava zelena,
v zeleno obleko odeta.
Na njej cvetijo rožice lepe,
nad rožicami čebele letijo.
Čebele so kot kaplje,
ki umivajo travo.
Trava je zato zelena,
ker umiva se z oblaki.

Aljaž Čad, 3. H

Zakaj je trava zelena?
Trava je odeta v zeleno obleko
in pisane cvetove.
Zelena obleka s pisanimi cvetovi,
je najboljša obleka na svetu.
Po zbiranju oblek,
se obrnite k nam.

Tjaša Ajdovec, 3. H

Zakaj je trava zelena?
Trava je oblečena v zeleno barvo
in posuta z rožicami.
Na rožici je čebela,
ki pobira med iz rožice.
Ko čebela je odletela na eno hiško,
je rožica ovenela.
Potem je trava izrinila še eno rožico.

Anje Žnidaršič, 3. H

Trava je odeta v zeleno obleko.
Trava je kraljica metuljev in čebel.
Biseri, ki se lesketajo na njej, so rože.
Čebele pomagajo biserom,
ki se naprašijo,
metulji pa jih okrasijo.

Urša Horvat, 3. H

Zakaj ima trava zeleno barvo?
Zato, ker ima zelen plašč.
Umiva si ga z žuželkami
in ko pridejo cvetlice,
to pomeni, da je čista.

Nejc Babnik, 3. H

Trava je kot mah,
na katerem raste drevo.
Drevo je na travi človek,
ki ima polno las.
Čebela je kot palček, ki živi v rožah.
Roža je pes drevesa, ki raste skoz.
Metulj je ptič, ki naravnost gre v kletko.
Dober med je kot šampon vseh dreves.

Robert Jutreša, 3. H

Pesniški kotiček

Trava je zelena odeja,
ki ima polno pisanih listov.
Listi so kot lasje
in ko hodimo po travi,
smo kot bolha v pasji dlaki.

Martin Ferle, 3. H

Trava je zelena,
ker ima zeleno odejo
in posuta je s pisanimi barvami.
Ko prispela bo pomlad,
bo pismo dobila in pisane rože.
Čebele bodo vsepovsod,
trava bo zelenela.

Jaka Hočevar, 3. H

Trava je oblečena v zeleno obleko,
posuto z nešteto rožami,
ki na obleki se blešče.
Metulji pa si ogledujejo novo obleko,
ki je še z jutranjo roso posuta
in se blešči kot tisoč luči.

Nika Gombač, 3. H

Trava je obleka,
kjer raste veliko rožic.
Na travi spomladi pokukajo rožice različnih vrst.
Vrt je najlepši na svetu,
ker na vrtu se igramo z žogo in
drugimi rečmi.
Na vrtu, če nam paše,
posejemo rožice in ciprese.
Na vrtu lahko posadimo hruško,
jabolko, češnjo in malino.

Matic Hočevar, 3. H

JAZ IN PAMETNI RAČUNALNIK

Kadar računalnik
buden je,
sešteva in odšteva
račune vse.

Kadar miška cvek
dobi,
računalnik pet
dobi.

Kadar računalnik
utrujen je,
ugasne se
in zaspi.

Tinkara Vehovec, 3. a

STRAH V ŠOLI

V matematičnem računu grozijo,
rezultati pa kar norijo.
V stavku ne znam klicaja postav't,
kontrolna iz slovenščine mi nagaja.
Beseda purple mi ne gre z jezika
piškot za malico me mika!
Nekatere že ta strah mori,
pazi, da ga ne dobiš še ti!

Neža Bricelj, 4. b

Pesniški kotiček

ŠTEJMO DO 10

- 1 je kot reka rumena.
- 2, sta že iz razreda ušla, poredneža.
- 3, učiteljica vpije, da skoraj se steklo razbije.
- 4, je že nastal snežak debeli.
- 5, učiteljica pa res dobro pleše balet!
- 6, štirje učenci pojejo kvartet.
- 7, to je bil pa res lep teden.
- 8, dajte mi bonbonov pros'm!
- 9, po travniku tečem spet.
- 10, kako je nor ta svet.

Neža Bricelj, 4. b

POMLADNA

Rože že cvete,
zvezde rumene,
le tebe čakam še,
da poljubim te.

V glavi se mi je zvrtilo,
ko stopil je čez šolski prag,
deček mlad.

Z rožo v rokah
je čakal name,
da skupaj bi odšla,
na konec sveta.

Klara Novak, 4. b

NA PLAŽI

Na plaži ležimo brez skrbi.
Najmanjši z rokavčki,
za njimi plavalčki.
Nato mama in oče ugotovita,
da jima je vroče.
V vodo skočita oba,
družina vesela je vsa.
Priskočita še mama in ata,
po vodi veselo čofotata.
Skupaj v vodi se igramo,
na morju najlepše se imamo.

Lana, 3. a

Ilustracija Luka Hodak Weber

MORSKA PESEM

Sedim na plaži in se sončim,
ko me zalije neki val.
Skočim v vodo in se potopim,
ko morske školjke najdem tri.
Prvo školjko dam iz vode,
drugo pa izgubim,
tretjo mi pa riba vzame
in zmešnjava se pokaže.
Iz vode pridem jezna kakor ris,
saj zame bil je lep spomin,
ker take školjke ne vidiš nikjer.

Tinakara Smrekar, 4. b

Literarni kotiček

KRALJESTVO KUMIJA ORIJA II.

Kumi Ori II. ni bil navadna kumara. Bil je pravi kumariški kralj. Njegovo kraljestvo je ležalo na koncu mesta, kjer so bili travniki in njive. Ni bilo zelo veliko, bilo pa je lepo urejeno. Tam je stala prekrasna palača iz zelenih listov. V njihovi senci je bilo prijetno hladno, če je sijalo vroče sonce. Če pa je deževalo, je pod listjem kralj ostal suh. V tej palači pa ni živel sam. Z njim je živela njegova kraljica Kumi Barbi. Bila je lepa, vitka in gladka. Kralju Kumi Oriju se je zdela najlepša. Imela sta štirideset otrok. V palači pa niso živeli sami. Mali grahki in fižoli so skrbeli, da se je kraljeva družina dobro počutila. Podložniki pa so bili tudi deževniki, ki so jim rahljali zemljo. Oni so živeli v kleti palače. Vse je bilo v najlepšem redu. Nekega dne pa se je pojavil človek. Prijel je kralja Kumi Orija in ga odnesel iz kraljestva v neznan svet.

Urša Dimnik, 4. H

NAPISALI SMO SVOJ KONEC LJUDSKI PRAVLJICI PRAVLJICA O BRVI IN OVCAH

Nekega dne so bile vse ovce na drugem bregu in se pasle. Prišel je kmet ves besen. Rekel je: »Ali še nisi pripeljal ovac?« Deček je odgovoril: »Le kako, ko jih je pa toliko?« Kmet se je tako razjezil, da mu je počilo srce. Deček je srečno živel do konca svojih dni.

Aljoša Prokofjev Lampe, 3. a

Nekega dne so bile vse ovce na drugem bregu in nadaljevali so pot dokler niso prišli do vasi. Tam je živelo veliko ljudi. Deček je hodil in vse ovce so hodile za njim. Zelo so ga imele rade. Zelo so bile vesele, ker je bil deček prijazen do njih. Srečno so živeli do konca svojih dni.

Ajla Mehić, 3. a

Nekega dne so bile vse ovce na drugem bregu in zgodila se je nesreča. Brv se je zrušila in mali pastir ni mogel pasti ovc. Nekega dne se je mali pastir domislil. Predlagal je, da naredijo nov most. Res so naredili nov most in do konca svojih dni so srečno živeli.

Admir Haliti, 3. a

Nekega dne so bile vse ovce na drugem bregu in pastirček jih je odpeljal naprej. Ko so prišli do majhne vasi, si je pastirček odpočil. Naslednji dan se je most podrl. Pa se je domislil: »Lahko bi jih pasel nekje drugje.« Pastirček je živel z ovcami.

Maša Ulčar Pertot, 3. a

Nekega dne so bile vse ovce na drugem bregu in odšle so po poti naprej. Naslednji dan je zapadel dež in ovce so tekle in tekle, možiček pa je hodil. Ko je dež ponehal, se je možiček zbudil. Ni vedel, kje je. Videl je neznane ljudi. Pomagal jim je in tako si je prislužil denar.

Denis Smaltić, 3. a

Literarni kotiček

ZGODILO SE JE NEKAJ ŽALOSTNEGA

Šolsko leto se je končalo razburljivo. Vesel sem se vračal domov, kjer me je čakalo presenečenje, počitnice pri dedku in babici.

Dnevi pri babici so bili zanimivi, ker sem ves čas preživel s psom Reksom. Hodila sva na dolge sprehode ter prihajala lačna domov. Babica mi je vedno pripravila okusno kosilo, ki sem ga z užitek pojedel.

Nekega petkovega popoldneva, po počitku in gledanju televizije, sem se odločil, da preostanek dneva preživim z Reksom. Nekaj časa sva se sprehajala, igrala in lovila. Reks ni maral vrvic, zato sem ga izpustil. Skupaj sva se sprehajala in uživala na svežem zraku. Metal sem mu kamne, on pa mi jih je prinašal nazaj. Ko sem ga hotel prijeti za ovratnico, se mi je iztrgal iz rok in zbežal stran. Naenkrat sem zaslišal cviljenje. Moj pes se je stepel s sosedovim, ki je zelo nevaren. Od žalosti sem začel jokati, vpiti in klicati na pomoč. Dedek je slišal vpitje, zato je hitro pritekel, vendar je bilo prepozno. Začel me je tolažiti. Na ves glas sem zavpil: »Prosim, reši mojega psa!« Z nežnim

glasom je odvrnil: »Ni mu več pomoči.« Imel je raztrgano uho, polomljena rebra in ni mogel več hoditi. Odnese sva ga k veterinarju, ki mu je oskrbel rane in predpisal zdravila. Dedek me je tolažil, da bo pes še vedno lahko tekkel, se igral in lovil ptice ... Toda ni bilo tako. V upanju, da se bo Reks pozdravil, sem mu dajal hrano in skrbel za higieno. Ko sem šel na sprehod, sem bil žalosten, saj Reksa ni bilo z menoj.

Čez nekaj dni sem šel z babico nakupovat. Doma naju je dedek pričakal z žalostno novico: »Reks je poginil.« Jokal sem, on pa me je tolažil, da ga čuvajo angeli. Obljubil mi je drugega psa. Nisem se mogel sprijazniti, da Reksa ni več. Dnevi so bili dolgočasni, ker nisem imel nobene družbe.

Počitnic je bilo kmalu konec. Žalosten sem se vrnil nazaj in še danes, ko se spomnim tega dogodka, mi postane slabo. Sedaj ima dedek novega psa. Ko grem z njim na sprehod, ga nikoli ne izpustim s povodca.

Mirko Stanković, 8. a

ZGODILO SE JE NEKAJ NENAVADNEGA

20. septembra leta 2000 se mi je globoko zatisnil v spomin. Zgodilo se je nekaj nenavadnega.

Sončnega sobotnega jutra sem se z mamo odpravil v nakupovalno središče v Ljubljani. Po kratkem sprehodu sva prišla v blagovni center. Vzela sva voziček in se odpravila po nakupih. Bil sem še majhen in nagajiv. V trgovini sem se večkrat skrtil, a vedno tako, da me je mama še vedno videla. Tako sem se tudi takrat skrtil za eno od bližnjih polic. Nenadoma je pred mano stopila množica ljudi. Mame nisem več videl, zato sem se močno prestraši in planil v jok. Ves obupan sem taval po nakupovalnem centru. Trudil sem se, da najdem mamo, a brez uspeha. Dolgo sem hodil in se znašel pred vhodom ene trgovine. Zagledal sem klop in se nanjo ves objokan usedel. Začel

sem se spraševati, kaj naj storim. Do mene je prišla neka prijazna gospodična in me vprašala: »Fant, zakaj jokaš?« Jecljal sem in odgovoril: »Mamo sem izgubil.« Neznanki sprva nisem zupal. Pojasnila mi je, da jo bo skušala najti. Odpekljala me je na informacije, kjer so po zvočniku sporočili, da so našli izgubljenega šestletnega fanta. Medtem ko sem čakal, so bile uslužbenke do mene prijazne in ponudile so mi sok in čokoladne bonbone. Čas se je vlekel. Čakanje je bilo zame cela večnost.

Naenkrat sem začutil objem in zagledal solzne oči moje mame. Z nežnim glasom je spregovorila: »Oh, Milan, kako si me prestrašil.« Nekaj časa sem bil v njenem objemu in je prosil, naj mi odpusti. Zavedal sem se svoje napake in se ji opravi-

Literarni kotiček

čil. Mama je bila hvaležna gospodični in uslužbenkam. Poslovala sva se in odšla v bližnjo restavracijo. Po poti sem videl žalost v njenih očeh. Pri večerji mi je pojasnila, kaj vse bi se lahko zgodilo. Čez nekaj časa sva odšla domov. To noč sem spal pri njej v spalnici. Od strahu sem težko zaspal tudi v njenem objemu.

Ta dogodek me je zelo prizadel. Od tedaj naprej sem se odločil, da se ne bom več skrival in da bom upošteval mamina navodila. Na srečo sem jo našel. To je bila zame pomembna izkušnja. Še danes, ko se spomnim tega dogodka, postanem žalosten.

Milan Stanković, 8. a

IMAM NENAČADNO MOČ

Živijo, sem Maša. Najraje hodim na travnik. To je moj najljubši prostor. Ko sem na travniku, gledam lepo naravo. Na travniku si vedno nekaj zaželim, a se mi ne izpolni. Neko soboto pa sem si zaželela kar šest želja. Prva je bila, da bi letela, druga, da bi imela vsaj štirideset medalj. Tretja, da bi bila arhitektka, četrta, da bi bila slikarka, peta, da bi imela dva konja. Šesta pa, da bi vzela iz trgovine, kar bi si zaželela. Ko sem si zaželela vseh šest želja, sem čakala kakšne pol ure, nato sem obupana odšla proti domu. Še enkrat sem pogledala proti travniku, kjer sem bila. Ko sem pogledala v tla, sem videla, da letim. Nasmejala sem se in s polno hitrostjo priletela do hiše. Ustavila sem se in poklicala mami, očija in brata. Vsi so hitro prišli pogledat, kaj se dogaja. Ko so me videli, da letim, so me vprašali, kako sem poletela. Nisem jim povedala, ker je to moja skriv-

nost. Potem sem poletela nazaj na travnik in že sem videla veliko platno, čopič in veliko palet z barvami. Na platno sem narisala vodo, plažo, sonce in gore. Na drugi strani sem imela dva konja, ki sta bila malo stran od mene. Razveselila sem se in šla do konjev. Zajahala sem kobilo, žrebiček pa je tekel zraven. Naredila sem dva kroga, ko sem prišla nazaj, me je poklicala mami, da gremo v trgovino. Hitro sem tekla do hiše, sedla v avto in se odpeljala do trgovine. Ko smo bili v trgovini, sta mi bili všeč dve srnici. A mami mi jih ni hotela kupiti. Ker mi jih ni kupila, sem jih dvignila in šli sta z mano. Ko smo prišli iz trgovine, sem dala srnici v avto. Še sreča, da ju ni noben videl. Šla sem na travnik in sem bila vesela, da so se mi izpolnile vse želje. Želela sem si tudi, da bi te želje uporabila zmeraj.

Maša Habič 4. H

IMAM NENAČADNO MOČ

To je res nenavadna moč. Z njo lahko delam kar dve stvari hkrati:

1. Lahko letim po zraku in hkrati berem debele knjige.
2. Lahko berem debele knjige in hkrati delam umetniške slike.
3. Lahko delam umetniške slike in slikam s profesionalnim fotoaparatom.
4. Lahko slikam s profesionalnim fotoaparatom in se učim vse predmete hkrati.

5. Lahko se učim vse predmete hkrati in gledam televizijo.
6. Lahko gledam televizijo in poslušam radio.
7. Lahko poslušam radio in se pogovarjam po telefonu.
8. Lahko se pogovarjam po telefonu in pišem domače naloge.
9. Lahko pišem domače naloge in obešam perilo.
10. Lahko obešam perilo in igram na računalniku.

Ajda Hlebš 4. H

Literarni kotiček

IMAM NENAČADNO MOČ

Čudežna Jovana je tako prijazna in pametna, da je v enem dnevu prebrala kar osem knjig in znala je veliko več kot njen starejši brat Tine, ki je bil že v 8. razredu, ona pa je bila stara komaj štiri leta.

Vsi so se ozirali po njej in ni jim bilo jasno, kako lahko prebere osem knjig v samo enem dnevu, toliko še njena teta Meta ni zmošla.

Nekega jutra je Jovana ostala sama doma, ker so starši odšli v službo in brat v šolo.

Seveda se Jovana ni bala ostati doma, razen če bi odšla na črno podstrešje, brez nočne Svetilke.

Še njen oče si ni upal gor na podstrešje.

Ker je vse knjige že prebrala, se je z njenim malim vozičkom odpravila v knjižnico.

Pot je trajala samo pet minut in ko je prišla, se je predstavila knjižničarki, gospe Porenta. Zatem jo je vprašala, kje lahko dobi osem knjig, ki so debele približno pet centimetrov. Gospa Porenta jo je pogledala s široko odprtimi očmi in vprašala: »Le kdo ti bo prebral osem knjig v štirih dneh?« Jovana ji je odgovorila, da jih bo prebrala sama

ter jih jutri vrnila. Hitro si je izbrala osem knjig, se poslovila in odšla domov.

Ko so starši in brat prišli domov, so takoj začeli gledati v televizijo. Oče se je približal Jovani in rekel: »Punca, poglej kako dobri filmi so!« in ji obrnil glavo proti televiziji.

Jovana je uspela obrniti glavo proti vazi in jo z očmi premaknila, naravnost na očetovo nogo. Oče je zavpil in ji rekel naj odide v sobo ter do jutri ostane notri. Zjutraj je ostala spet sama in se napotila do gospe Porenta ter zajokala: »Danes pa nič knjig,« je s hripavim glasom rekla, gospa Porenta pa jo je vprašala zakaj noče vzeti knjig ter zakaj joka? Jovana ji odgovori in gospa Porenta ji svetuje naj družini pove koliko zanimivih stvari lahko počnejo, ne pa, da samo gledajo neumne filme.

Nasvet je izpolnila in od takrat so vsi v družini brali knjige in se bolj zabavali ter smejali.

Jovana je zdaj srečno živela in nikoli več ni ostala sama doma, ker je hodila v vrtec ter je brata naučila vse, kar je znala.

Jovana, 4. H

NENAČADNO SREČANJE

Nekega dne sem se igrala na igrišču pred našo hišo. Nenadoma sem zagledala nekaj zelenega. Ko sem prišla bližje, sem se zelo prestrašila. Bil je majhen, prestrašen Marsovček. »Kako ti je ime in od kod prihajaš?« sem ga vprašala. »Prihajam s planeta Mars, ime pa mi je Dolgouhec,« je rekel. Opazila sem, da ima res zelo dolga ušesa. »Jaz sem Martina,« sem se predstavila. Staršema ga nisem hotela predstaviti, saj bi ga lahko še ubila. Odnesla sem ga v svojo sobo. »Kaj delaš tukaj na Zemlji, tako daleč od doma?« sem ga vprašala. »Izgubil sem se in ne najdem več poti do vesoljskega plovila.« »Obljubim, da ga bova poiskala,« sem ga pomirila, »takoj naslednji dan, ampak najprej se naspi.«

Naslednji dan sva se že zgodaj zjutraj odpravila iskat plovilo. »Kje natanko si ga pustil?« sem ga vprašala. »Nekje v gozdu,« je odgovoril. Iskala sva ga dolgo časa. Ko pa se je zmračilo, sem zagledala luč. »To mora biti tvoje plovilo!« sem vzkliknila od veselja. Hitro sva stekla do luči. Dolgouhec je bil zelo vesel, ker sva našla njegovo plovilo. Prosim ga, če me lahko odpelje domov. »Seveda,« je rekel. Plovilo je bilo zelo lepo in veliko. Ko sva prispela, sva se poslovila.

Gledala sem ga, ko je odletel, dokler ni luč zbledela. Tega nenavadnega srečanja ne bom nikoli pozabila.

Martina Cimerman, 5. b/8

Literarni kotiček

SLON IGRA VIOLINO

Nekoč je živel slon, ki so mu za prvi rojstni dan kupili majhno violino. Igranje mu ni šlo kaj prida od rok, zato je sklenil, da se bo šel učiti k staremu slonu, ki je živel v gozdu. Naslednji dan je zgodaj vstal in šel v gozd. Tam je srečal starega slona, ki mu je rekel, naj ne vztraja pri igranju violine, ampak naj se nauči trobljenja na rilec. Slon je bil najboljši učenec starega slona in je zelo hitro napredoval. Stari slon je bil zelo ponosen na njega, zato ga je vpisal na tekmovanje, na katerem je slon zmagal. Tako je dobil zlato slonjo nagrado. Slon se je z zlato medaljo vrnil domov, kjer so ga čakali objokani starši. Potolažil jih je in jim povedal, da je osvojil medaljo. Vsi meščani slonje vasi pa so bili ponosni na zmagovalca.

Še danes oponašamo slona, ki igra violino tako, da se primemo za nos in z roko oponašamo lok.

Igor Sabljč

PRAVLJICA Z NAPAKO

Včeraj sta živel mravlja in slon. Želela sta imeti otroke. Dobila sta Sneguljčico. Sneguljčica je kmalu pohodila svojo mamo mravljico. Nagnali so jo z dvora in Sneguljčica je zbežala v puščavo. Zagledala je lepo hišo, v kateri so živeli štirje prašički.

V grad je prišla nova kraljica, ki je svoj telefon vedno spraševala: »Telefon, telefon na omari povej, katera najlepša v Sahari je vsej?« »Najlepša je Sneguljčica.«

Ko so štirje prašički morali v vojno, se je kraljica preoblekla v jabolko in prodajala strup za podgane. Ko ga je Sneguljčica povohala, se je zastрупila. Mimo je prišel zajec in ji dal zdravilo. Sneguljčica je oživela. Ker je niso spekli, so živeli žalostno do konca svoje noči.

Ana Tasič, 3. b

PAPIGA ARA

V trgovini za male živali so prodajali papigo pisane barve. Ime ji je bilo Ara. V predmestju je stanoval deček. Za svoj sedmi rojstni dan je dobil Aro, iz trgovine za male živali.

Bil jo je zelo vesel. Tudi Ara je bila vesela. Dobila je dober dom. Deček ni vedel, da lahko papiga govori. Nekega dne je sedel ob kletki, papiga pa ga je gledala. Naglas si je mislil, kako bi bilo lepo, če bi papiga govorila in takrat je papiga rekla: »Saj govorim, saj govorim.« Deček je bil začuden. Papiga govori! Cele dneve se je pogovarjal z njo, dokler nekega dne papige ni bilo nikjer. Postalo ga je strah. Papiga mu je veliko pomenila.

Ko se je sprehajal po mestu, je zrl v nebo. Naenkrat se je ustavil. Spomnil se je, da so bila vrata kletke odprta. Zdaj je vedel, da je pobegnila. Iskal jo je in iskal. Dokler ... Ostrmel je. Ara je tičala visoko na stavbi. Poklical je pomoč. Prišli so gasilci. Z lestvijo so papigo rešili iz zgradbe.

Deček je bil srečen. Zopet je cele dneve tičal ob kletki in se pogovarjal s papigo Aro.

Leja Hrovat, 2. H

NA GOLOVCU SEM ZAGLEDALA PODZEMELJCE

(domišljjski spis)

Takrat, ko sem še hodila v prvi razred, sta se učiteljici, ki sta me poučevali, odločili, da bomo imeli izlet. Naročili sta nam, naj pridemo naslednji dan v šolo primerno obuti in oblečeni.

Sprehoda sem se zelo veselila. Naslednje jutro sem vstala zelo zgodaj. V nahrbtnik sem zložila vodo, robčke in čokolado. Hitro sem pozajtrkovala, si obula pohodne čevlje, oblekla vetrovko in odhitela proti šoli. Ravno, ko sem za sabo zaprla vhodna vrata in odhitela proti šoli, je mami zaklicala: »Pozabila si nahrbtnik!« Prinesla mi ga je ter me pospremila do konca ulice.

V šoli smo s sošolkami vneto razpravljale, kam se bomo odpravili. Kmalu smo se vsi zbrali in učiteljica Milica Koštrun nam je razložila: »Imeli bomo krajši pohod po Golovcu. Če bomo imeli srečo, bomo mogoče videli veverico ali celo srno.« »V vsakem primeru pa se bomo imeli lepo,« je dodala učiteljica Nina.

Kmalu smo prispeli do vznožja Blaževega griča. Sonce je sijalo, a na nebu so se zbirali temni oblaki. »Upam, da ne bo deževalo,« je rekla Monika. Na griču smo pomalicali in z malo truda učiteljici pregovorili, da bi se namesto sprehoda raje med bližnjimi drevesi igrali skrivalnice. Skrila sem se za velik bor malo globlje v gozdu.

Naenkrat se je med drevesa spustila gosta megla in postalo me je strah. Iz daljave se je zaslislala sladka, otožna pesem. Izza bližnjega drevesa je skočil majhen mož ter začel počasi teči v smer, od koder je prihajala pesem. Drevesa so šelestela, kot bi me svarila. Pesem je postajala vedno glasnejša in pri srcu mi je postalo toplo. Možic je izginitil med drevesi in za trenutek sem obstala.

Tedaj pa so me zgrabile močne roke in me odpejale na veliko jaso.

Prižgale so se velike luči in me oslepile. Šele, ko sem se privadila na močno svetlobo, sem si lahko ogledala ugrabitelje. Bili so majhni stvori, podobni škratom, le da niso imeli brad. Bili so enkrat manjši od mene, a zelo močni. Eden izmed njih, očitno njihov vodja, je spregovoril: »Smo podzemeljci in potrebujemo pomoč. Še preden se bodo zaprle vse marjetice, dobimo v goste vse pomembne ljubljanske podzemeljce.« Bila sem osupla, a za to mi niso pustili časa. »Kostumozemeljci boš pomagala izbrati obleke za sprejemni ples; če boš svoje delo dobro opravila, te bomo izpustili.« Ni mi preostalo drugega, kot da sem sledila kostumozemeljci v veliko sobano, kjer so rasle čudne rastline. »To so rastline lepi čevljc. Z njimi smo podpisali tisočletno pogodbo, mi jih zalivamo in gnojimo, one pa nam gojijo čevlje.« Skupaj sva se odločili, da so za ples najbolj primerni rumeni šolnčki. Naslednja soba je bila svetlejša, večja in bolj topla. V njej so rasle ogromne trobentice ter druge rastline. »Za dekleta bo najbolj primerna obleka iz trobentic, za moške pa bela srajca iz marjetic ter suknjič iz travnih vlaken,« sem ji odvrnila.

Po takem izboru sem bila izmučena. Usedla sem se na stol in zaspala. Zbudila sem se ob velikem boru, za katerega sem se skrila dopoldne. Nisem vedela ali se mi je vse to le sanjalo.

Izlet je bil čudovit, čeprav se ga bom spominjala malo drugače kot moji sošolci.

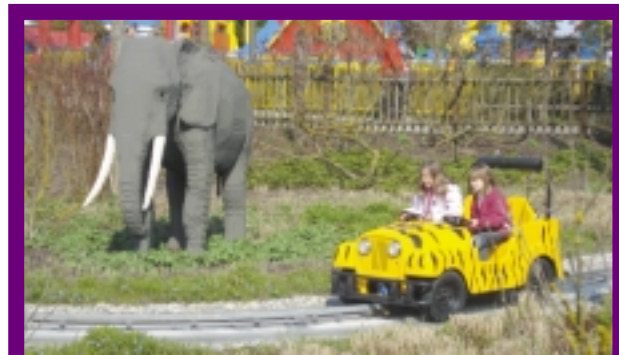
Katarina Beton. 5. b/8

MOJE PRVOMAJSKE POČITNICE PO EVROPI

V petek zvečer smo se odpeljali od doma in prispeli do Avstrije bil je sam snee-eeeeeeeg!!!!!! Potem smo se peljali čez Nemčijo in prispeli v Legoland. Tam je vse iz lego kock. Med drugim pa so iz lego kock narejene tudi znane osebe in živali. Potem smo se odpeljali v Pariz. Ogledali smo si Eiffelov stolp, ki ga je zgradil Eiffel, Luvre, Elizejske poljane, slavolok zmage, Versailles in nazadnje še Disneyland. Tam je vse pravljичno. Glavne vloge imajo Miki Miške. Meni je bilo vse zelo všeč. Slavolok zmage je za zmagovalce in pravijo, da kdor se ga dotakne, bo v življenju zmagal. Če ima kdo namen obiskati Pariz, mu ne bo žal.

Tinkara Smrekar, 4. b

nadaljevanje ...

PIKA NOGAVIČKA IZ MODERNIH ČASOV

Ko smo jaz, Konj in Ficko prispeli v Vilo, smo na bližnjem vrtu opazili neko deklico in fanta. Igrala sta kroket. Ni ravno najboljša igra. Prišla sem k njima in ju vprašala, če se bosta šla to dolgočasno igro. »Pridita rajš' k men' na palačinke. ČAV!«

In tako je tudi bilo.

Neža Bricelj, 4. b

SOBOTNI DAN IN NEDELJSKI DAN

Ko sem se zbudil, je začelo deževati. Šel sem gledat televizijo. Ko je bilo vseh dobrih oddaj konec, sem šel igrat igrice na računalnik.

Medtem sem razmišljal kako bo nehalo deževati, da bi se lahko igral zunaj. Takoj, ko je nehalo deževati, sem šel brcat žogo. S sosedom sva ves popoldan igrala nogomet, hokej in košarko. Končala sva, ko je bila že trda tema.

Domov sem prišel tako utrujen, da sem se samo še stuširal in padel v posteljo. Zaspal sem kot top. Bil sem tako utrujen, da tudi sanjati nisem mogel. Naslednje jutro sem se zbudil in imel sem čisto trde noge. Niti premakniti se nisem mogel. Mami mi je morala prinesiti zajtrk v posteljo. Zelo mi je bilo všeč, ko sem jedel v svoji sobi. To se malokrat zgodi. Čez nekaj časa sem vstal in sem se malo razmigel. Še vedno sem čutil bolečine v mišicah, ki pa so počasi minile.

Ugotovil sem, da preveč športa lahko tudi škoduje. Ne vem, kako športniki to zmorejo! Mislim, da so počasi pridobivali mišično maso, da vse to zdržijo.

Odločil sem se, da ne bom nikoli vrhunski športnik, ker je zato potrebno preveč napora.

Aljaž Klinc

UGANKE

Ariana Pavlič Dolgan, 2. a

Ko ga jezdiš,
v galop se spusti,
griva mu v vetru plapola.
Kdo je to?

Ko se jutro zbudi,
se zasliši njegov kikiriki.
Kdo je to?

Dlako kodrasto ima,
če jo postrizeš, volno da.
Kdo je to?

Ilustracija Klara Novak, 4. b

MOJ SINE

Naš sine je pravi pobalin. Vedno kaj ušpiči, ko pa ga naderem, postane čisto plašen. Zadnjič je nekemu kmetu podrl ograjo.

»Mulc, smrkavec poreden,« je nanj kričal kmet.

Kmetu sem moral povrniti škodo za ograjo. Naš fant je to vedel, zato je domov prišel zelo boječ.

»Naš sine je čisto neubogljiv,« sem razlagal svoji ženi.

»Kaj je spet storil?« je obupano vprašala.

Medtem se je najin sine Matic cmeril.

»Nekaj vreščati!« sem se drl nanj.

»Očka, oprost,« je vsako minuto ponovil.

»Ati, plidi,« je govorila moja hčerka Katja. Stara komaj eno leto in ne govori najboljše. Danes je bila Katja zelo živahna.

»Ko bi bil še Matic tako živ,« je godrnjala moja žena.

Čez nekaj časa je bil spet vesel, saj sem mu oprostil. Čeprav je nagajiv, ga imam neskončno rad.

Daša Pogorelec, 4. H

Počitniški pozdrav! ...

Skupaj smo pripravili zelo obsežno številko. Bravo!
Ustvarjajte tudi med počitnicami! Zanimive zgodbe pa zapišite,
fotografirajte. Pošljite nam pozdrave! Jeseni pa nadaljujemo.
Prispevke pričakujemo do 15. novembra 2008!

Nina Bernard

Mi gremo na morje ...